

Rapport

Fosterhjemsundersøkelsen 2016/2017

Laget for

**Barne-, ungdoms- og
familiedirektoratet**

2. februar 2017

Innhold

1. Sammendrag.....	3
2. Bakgrunn.....	4
3. Metode	5
3.1 Respons	6
4. Sammenligning med forrige undersøkelse – metode og funn	7
5. Motivasjonsfaktorer og nyttige forberedende aktiviteter for fosterforeldre	8
6. Erfaringer og opplevelse av å være fosterforeldre	15
7. Inntrykk som skapes gjennom media.....	28
8. Tilfredshet med myndigheters samarbeid og informasjon.....	31
9. Tanke om å bli fosterforelder, alt i alt-vurdering og tips til rekruttering	33
Vedlegg. Kjennetegn ved fosterhjemmene og respondentene i undersøkelsen	36

1. Sammendrag

Ipsos har på oppdrag fra Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) gjennomført en undersøkelse blant fosterforeldre i Norge. Målet med kartleggingen er økt og oppdatert kunnskap om fosterforeldres holdninger og erfaringer som fosterhjem. Innspillene vil bli brukt ved revidering av Bufdirs strategi for rekruttering av flere fosterhjem.

Altruistiske motiver ligger i stor grad til grunn for å bli fosterhjem. Langt de fleste fosterforeldre opplever at den viktigste **motivasjonsfaktoren** bak både tanken om å bli fosterhjem og beslutningen om å bli fosterhjem er ønsket om å hjelpe noen som trenger det. Mange motiveres også av tanken om at fosterbarn vil berike familien. Ytre påvirkning, som informasjonskampanjer og bidrag til familiens økonomi betyr mindre for motivasjonen. Få mener i tillegg at praktiske årsaker, som at det lar seg kombinere med videreutdanning eller at man kan være hjemme med egne barn, er viktig for beslutningen om å bli fosterforelder. Fosterforeldrene er lærevillige, og mange ser på kurs, opplæring og fosterforeldresamlinger som nyttige mens man venter på å få et fosterbarn.

Vi finner i stor grad positive holdninger til det å være fosterhjem, samtidig som mange er tydelig på at det er en krevende oppgave. Egne barns reaksjoner, tanken på en mulig tilbakeføring av fosterbarnet og vurderinger av tid og mulighet til å gi god nok oppfølging er blant **hindre** som kunne ført til at man ikke ble fosterforeldre. Fellesnevneren for betenkelighetene er at de er knyttet direkte til barnas vel. Færre opplever betenkeligheter for de voksne, som tanker om økonomisk belastning for familien, som hindre.

Nær alle fosterforeldre opplever at de gjør noe viktig. Opplevelsen av å hjelpe noen som trenger det, beskriver best **rollen som fosterforelder**. Likefullt er rollen utfordrende. 77 % av fosterforeldrene svarer at det er tøft, men verdt det, mens halvparten mener det er mye mer utfordrende enn de hadde ventet.

Det å ikke ha egne barn er en viktig motivasjon bak tanken om å bli fosterhjem. Fosterforeldre som ikke har egne barn opplever særlig at det fyller et tomrom i livet. Vi finner en tendens til at de uten egne barn i større grad er enige i positive utsagn om det å være fosterforelder, mens de med egne barn i noe større grad virker å kjenne på utfordringene ved å være fosterhjem.

Fosterforeldrene høster stor og størst **anerkjennelse** fra venner, familie og kolleger. Fosterhjemmene opplever også å få stor anerkjennelse fra fosterhjemstjenesten, mens media/presse og journalister i mindre grad gir slik anerkjennelse. Hele 3 av 4 vil **anbefale** andre å bli fosterforeldre, mens kun 7 % ikke vil anbefale andre å påta seg rollen. De som anbefaler andre å bli fosterforeldre er særlig fosterforeldre som har hatt fosterbarn i under 2 år, og fosterforeldre som ikke har egne barn.

Å oppleve positive endringer hos fosterbarnet er den **positive siden** ved å være fosterhjem som flest trekker frem. Det er også positivt at man får være til hjelp for et annet menneske og at man lærer nye sider ved seg selv/utvikler seg. Bidrag til familiens økonomi og fellesskap med andre fosterfamilier er positive aspekt som trekkes frem av relativt sett få.

Fosterforeldre opplever det som **utfordrende** å takle fosterbarnets atferd og reaksjoner. Også gjennomføring av samvær med barnets familie er utfordrende. Få mener det er utfordrende å få tilgang på relevant opplæring.

Fosterhjemmene er delt i hvordan de oppfatter inntrykkene **mediene** skaper av det å være fosterhjem. Alt i alt skapes et bilde av fosterhjem i mediene som virker å være noe mer negativt og mindre sant enn den virkelighetsoppfatningen fosterforeldrene selv har.

5 av 6 har et godt forhold til barnevernet. Samtidig opplever 32 % av fosterhjemmene manglende kontinuitet og stabilitet i kontakt med saksbehandler i barneverntjenesten. Brorparten fornøyd med **samarbeid med og informasjon fra myndighetene**. 1 av 5 er imidlertid misfornøyd. Det vitner om et forbedringspotensial i samarbeid og informasjon.

I de fleste fosterhjem var det en felles tanke å bli fosterforelder. Der den ene parten først fikk tanken om dette, var dette oftest kvinnen. Sett under ett vurderer hele 4 av 5 fosterhjem at å være fosterhjem er **«verdt det»**. Et gjennomgående funn i undersøkelsen er at det oppleves som positivt, men krevende å være fosterforelder.

Funn fra kartleggingen er sammenlignet med en tidligere gjennomført fosterhjemsundersøkelse årsskiftet 2010/2011. Vi finner stor grad av stabilitet i resultatene fra forrige gjennomføring.

2. Bakgrunn

Ipsos har på oppdrag fra Bufdir gjennomført en undersøkelse blant fosterforeldre i Norge. Bufetat skal rekruttere, lære opp og formidle fosterhjem til kommunene. I dette ligger ansvar for at det finnes nok fosterhjem i hver region, og at fosterhjemmene er forskjellige slik at det enkelte barns behov kan tas hensyn til.

14 869 barn og unge plassert utenfor hjemmet av barneverntjenesten ved utgangen av 2015.¹ Majoriteten av disse, omtrent 11 600 barn og unge, var plassert i fosterhjem. Det er en stor og økende mangel på fosterhjem. Ved utgangen av 2016 ventet nærmere 260 barn og unge på fosterhjem.²

Målet med kartleggingen er økt og oppdatert kunnskap om fosterforeldres holdninger og erfaringer som fosterhjem. Innspillene vil bli brukt ved revidering av Bufdirs strategi for rekruttering av flere fosterhjem.

Bufdir har tidligere, og i samarbeid med Siste Skrik og Synovate (nå Ipsos), gjennomført en undersøkelse blant fosterforeldre. Den ble gjennomført årsskiftet 2010/2011. Vi vil i denne rapporten sammenligne funn fra de to kartleggingene.

Vi ønsker å takke alle fosterhjemmene som har besvart undersøkelsen.

¹ Bufdirs hjemmesider [https://www.bufdir.no/Statistikk_og_analyse/Barnevern/] (02.01.2017)

² Pr. 1. november 2010 ventet nær 175 barn og unge på fosterhjem.

3. Metode

Deltakerne i undersøkelsen er fosterhjem registrert som aktive fosterhjem av fosterhjemstjenesten pr. 25. november 2016. Beredskapshjem og familiehjem som ikke har fosterbarn i hjemmet når de mottar undersøkelsen er også oppfordret til å svare.

Det er bedt om én besvarelse pr. husstand. I husstander med to foreldre er det ønsket at foreldrene svarer på undersøkelsen sammen, og leverer én besvarelse. I de fleste av fosterhjemmene har imidlertid én forelder besvart skjema. 34 % av alle spørreskjemaene er oppgitt som besvart av begge fosterforeldrene.³

Data er samlet inn i perioden fra 7. desember 2016 til 10. januar 2017 på web. Avhengig av kontaktinformasjon er fosterhjemmene påminnet pr. e-post eller SMS i løpet av datainnsamlingsperioden.

Ipsos har fått tilgang til lister med kontaktinformasjon til fosterforeldre fra Bufdir. Dette er tilsvarende utvalgsmetode som ved forrige gjennomføring av fosterhjemsundersøkelsen. Merk at listegrunnlaget innebærer at mange, men ikke alle fosterhjem har blitt invitert til å delta i kartleggingen. Funn fra undersøkelsen er avgrenset til fosterhjem registrert som aktive fosterhjem av fosterhjemstjenesten. Undersøkelsen ble sendt ut til 10 682 mottakere pr. e-post eller via brev. Fratrullet ugyldige adresser var det totalt 9747 mottakere av undersøkelsen, jf. tabell 1.

- Der kontaktinformasjonen inkluderte **e-postadresse** ble deltakerne invitert via e-post med lenke til undersøkelsen. Dersom listene bestod av e-postinformasjon til begge foreldrene i fosterhjemmet har begge mottatt undersøkelsen, med oppfordring om å besvare samlet. 7067 fosterforeldre (73 %) mottok undersøkelsen pr. e-post.
- Der kontaktinformasjon ikke inkluderte e-postadresse ble invitasjon sendt ut via **brev** i posten med web-lenke. Brev er sendt ut til ett fosterhjem uavhengig av om det er én eller flere foreldre i hjemmet. 2680 fosterhjem (27 %) mottok undersøkelsen pr. brev.

3591 fosterhjem har besvart undersøkelsen.⁴ Hele 91 % av disse mottok undersøkelsen pr. e-post.⁵ Responsen har med andre ord vært størst blant de som mottok invitasjon pr. e-post.

³ 89 % av fosterhjemmene som deltar i undersøkelsen er fosterhjem med to foreldre.

⁴ Undersøkelsen består av 101 dubletter, dvs. at samme enhets-ID har besvart 2 ganger. Ett hjem har samme enhets-ID. Dublettene kan skyldes at samme fosterhjem i fellesskap har besvart undersøkelsen 2 ganger, samme fosterforelder har besvart alene 2 ganger eller at hhv. fosterforelder 1 og fosterforelder 2 har besvart via hver sin e-post invitasjon. Vi har valgt ikke å ta bort dubletter for ikke å miste svar fra den siste gruppen nevnt over. Det kan være gode grunner til at foreldre har ulik opplevelse av å være fosterforelder og har valgt å besvare hvert sitt skjema. For øvrige besvarelser representerer ett svar ett fosterhjem.

⁵ Av 3591 besvarelser mottok 3250 invitasjon til undersøkelsen på e-post, mens 341 mottok invitasjon pr. brev.

Tabell 1. Oversikt over antall utsendelser, antall mottatte utsendelser og antall svar.

UTSENDELSER	ANTALL
via e-post*	7 789
via brev**	2 893
totalt antall utsendelser	10 682
MOTTATTE UTSENDELSER	
e-postutsendelser	7 789
- ugyldige e-postadresser	722
faktisk mottakere av e-post	7 067
Brevutsendelser	2 893
- brev i retur	213
faktisk mottakere av brev	2 680
totalt antall mottatte utsendelser	9 747
SVAR	
websvar***	3 591

* Dersom listene bestod av e-postinformasjon til begge foreldrene i fosterhjemmet har begge mottatt undersøkelsen, med oppfordring om å besvare samlet.

** Brev er sendt ut til ett fosterhjem uavhengig av om det er en eller flere foreldre i hjemmet.

*** Uavhengig av om respondentene er invitert via e-post eller brev besvares undersøkelsen på web.

Det er ikke foretatt vekting av svar ved resultatberegningen, dvs. alle svar vektlegges likt.

3.1 Respons

For å beregne svarprosent for antall fosterhjem som har svart på undersøkelsen må vi gjøre forutsetninger knyttet til invitasjonene pr. e-post. I hjem med to fosterforeldre har begge kunnet motta invitasjon til å delta i undersøkelsen, avhengig av kontaklinformasjon i listene. 89 % av fosterhjemmene i undersøkelsen består av to foreldre, mens 11 % består av enslig fosterforelder. Vi legger til grunn at halvparten av 89 % av de som har mottatt invitasjon pr. e-post utgjør 100 % av disse hjemmene, jf. tabell 2 og tabellnote. Det er lagt føringer om én besvarelse pr. fosterhjem i invitasjonen. Vi finner da en svarprosent for fosterhjem på 54. Responsen i undersøkelsen har vært god.

Tabell 2. Beregnet svarprosent

89 % av alle e-postmottakere*	3 145
11 % som er enslig fosterforelder	777
Unike fosterhjem som har mottatt e-postinvitasjon	3 922
Unike fosterhjem som har mottatt brevinvasjon	2 680
Totalt antall unike fosterhjem som har mottatt invitasjon	6 602
Beregnet svarprosent for fosterhjem	54 %

* $(7067 \cdot 0,89 = 6290) / 2$ foreldre

4. Sammenligning med forrige undersøkelse – metode og funn

Vi vurderer funn fra undersøkelsen opp mot funn fra fosterhjemsundersøkelsen fra 2010/2011. Skjema er holdt relativt likt som ved forrige gjennomføring, med enkelte endringer. Ved begge gjennomføringene ble datainnsamling utført med bakgrunn i lister over fosterhjem mottatt fra Bufdir, se også metodedel.

Forrige undersøkelse ble gjennomført pr. post. Ved sammenligning av funn over tid bør datainnsamlingsmetoden holdes mest mulig konstant. Slik unngås ev. feilkilder knyttet til innsamlingsmetode. Postal datainnsamling og datainnsamling på web er begge selvutfyllingsmetoder. Slik beholdes det grunnleggende prinsippet om selvutfylling, noe som reduserer usikkerhet knyttet metode i de to gjennomføringene. Vi vil likevel være oppmerksom på forskjell i datainnsamlingsmetode.

Sammenlignet med forrige gjennomføring har færre fosterhjem besvart skjema sammen. Sist besvarte 68 % av fosterhjemmene undersøkelsen samlet, mens denne andelen nå har sunket til 34 %. Forskjellen skyldes trolig at begge foreldrene i fosterhjemmet mottok undersøkelsen på e-post i de tilfellene kontaktinformasjon inkluderte e-postadresse til begge foreldrene. Fosterhjemmene ble oppfordret om å besvare samlet. Ved undersøkelsen fra 2010/2011 mottok hvert fosterhjem ett brev med invitasjon til å delta i undersøkelsen.

Vi finner stor grad av stabilitet i resultatene fra forrige gjennomføring av undersøkelsen. Sammenlignet med sist ser vi tendenser til at flere ser på samfunnsnytte og familieberikelse som viktige motivasjonsfaktorer. Noe færre opplever det som utfordrende å takle fosterbarnets atferd og reaksjoner. En større andel fosterforeldre opplever nå at riksdekkende medier gir et noe mer positivt bilde av det å være fosterforelder enn ved forrige gjennomføring. Majoriteten av fosterhjemmene er fornøyd med opplæringstilbudet de får, men denne andelen er redusert sammenlignet med sist.

5. Motivasjonsfaktorer og nyttige forberedende aktiviteter for fosterforeldre

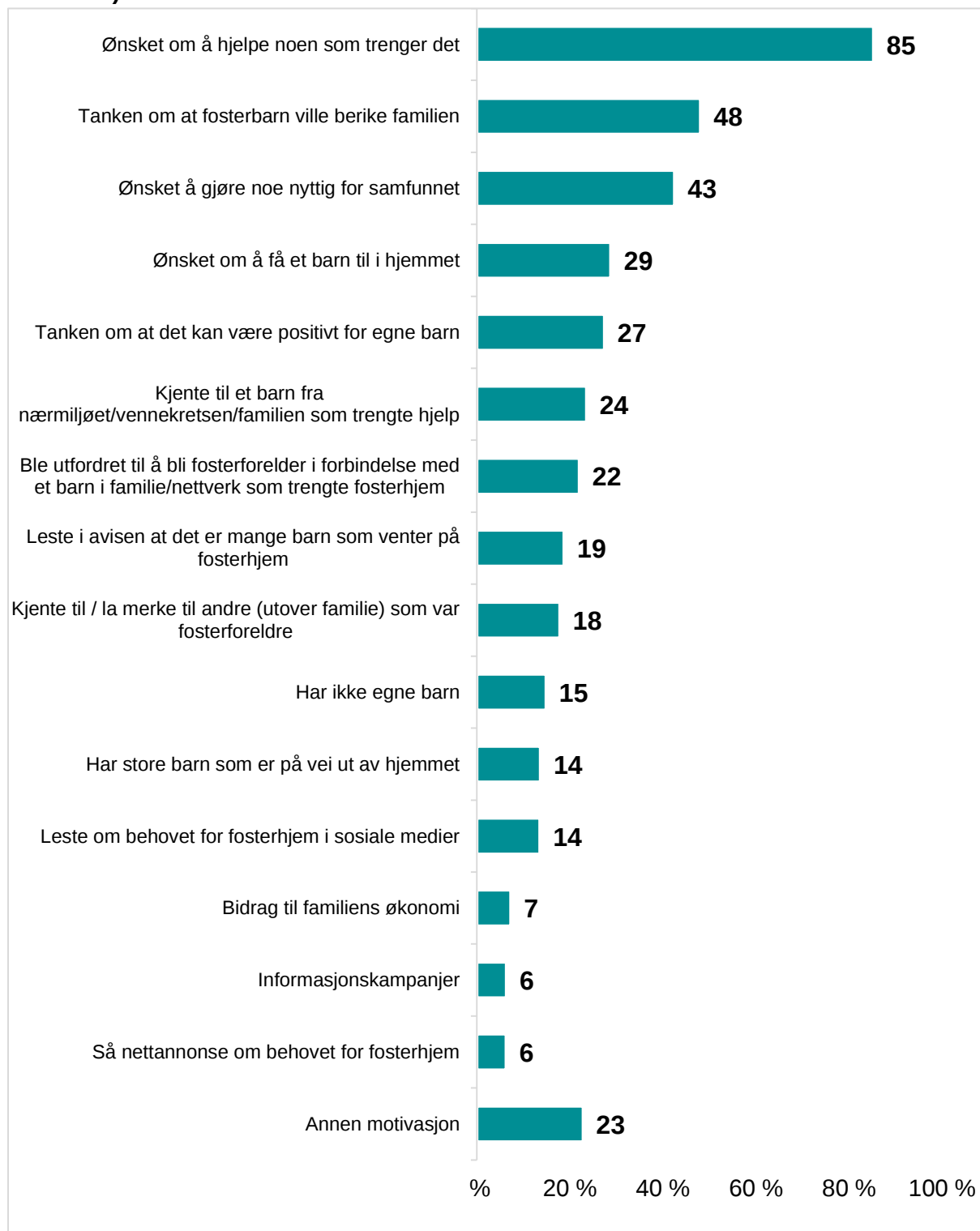
Dette kapitlet omhandler motivasjonsfaktorer bak tanken om og beslutningen om å bli fosterhjem. Vi ser også på nyttige og verdifulle aktiviteter mens man venter på å få et fosterbarn.

Hele 85 % av fosterhjemmene oppgir «ønsket om å hjelpe noen som trenger det» som en av de fire viktigste motivasjonsfaktorene bak tanken om å bli fosterforeldre, jf. figur 1. «Tanken om at fosterbarn ville berike familien» (48 %), «ønsket å gjøre noe nyttig for samfunnet» (43 %) og «ønsket om å få et barn til i hjemmet» (29 %) oppleves av mange som viktige motivasjonsfaktorer. Av de minst viktige motivasjonsfaktorene er at man «så nettannonse om behovet for fosterhjem» (6 %) og «informasjonskampanjer» (6 %). Formidling av behov for fosterhjem gjennom avis (19 %) og sosiale medier (14 %) oppleves som viktigere motivasjonsfaktorer enn informasjonskampanjer og nettannonser.

Svarene på dette spørsmålet har holdt seg relativt stabile fra forrige gjennomføring av fosterhjemsundersøkelsen i 2010/2011.⁶ Den fant også at «ønsket om å hjelpe noen som trenger det» var den klart viktigste motivasjonen (86 %) for at fosterhjemmene fikk tanken om at de skulle bli fosterforeldre. Deretter fulgte motivasjon som at «tanken om at fosterbarn ville berike familien» (38 %), «ønsket å gjøre noe nyttig for samfunnet» (30 %) og «ønsket om å få et barn til i hjemmet» (29 %). Med andre ord er de viktigste motivasjonsfaktorene uendret siden forrige gjennomføring. Samtidig er det er henholdsvis 13 og 10 prosentpoeng flere som oppgir «ønsket å gjøre noe nyttig for samfunnet» og «tanken om at fosterbarn ville berike familien» nå sammenlignet med sist. Det innebærer at noe større andeler nå ser på samfunnsnytte og familieberikelse som viktige motivasjonsfaktorer.

⁶ Merk at noen av svaralternativene er endret siden forrige gjennomføring.

Figur 1. Hva var den viktigste motivasjonen for at du / dere FIKK TANKEN om at dere skulle bli fosterforeldre? (Velg ut de fire viktigste motivasjonsfaktorene og ranger dem fra 1 til 4.)

Mens figur 1 viser hvor store andeler av fosterhjemmene som oppgir de ulike motivasjonsfaktorene blant de fire viktigste, illustrerer tabell 3 hvordan respondentene har rangert motivasjonsfaktorene fra 1 (viktigst) til 4 (minst viktig). Jo nærmere 1 i gjennomsnittsrangering, dess viktigere oppleves faktoren. Nærmest 1 finner vi «ble utfordret til å bli fosterforelder i forbindelse med et barn i familie nettverk som trengte fosterhjem» (gjennomsnitt 1,8). Faktorene med nest høyest rangering er «kjente til et barn fra nærmiljøet/vennekretsen/familien som trengte hjelp» og «har ikke egne barn», som begge har en rangering på 1,9. Faktoren flest har valgt, «ønsket om å hjelpe noen som trenger det», jf. figur 1, har et snitt på 2,0 i gjennomsnittsrangering. Det forteller at motivasjonsfaktoren både er utbredt og også er en viktig for å få fosterforeldre inn på tanken om å påta seg rollen.

Tabell 3. Hva var den viktigste motivasjonen for at du / dere FIKK TANKEN om at dere skulle bli fosterforeldre?* (Velg ut de fire viktigste motivasjonsfaktorene og ranger dem fra 1 til 4.)

Motivasjonsfaktor	Gjennomsnittlig rangering
Ble utfordret til å bli fosterforelder i forbindelse med et barn i familie/nettverk som trengte fosterhjem	1,8
Kjente til et barn fra nærmiljøet/vennekretsen/familien som trengte hjelp	1,9
Har ikke egne barn	1,9
Ønsket om å hjelpe noen som trenger det	2,0
Ønsket om å få et barn til i hjemmet	2,3
Kjente til / la merke til andre (utover familie) som var fosterforeldre	2,7
Tanken om at fosterbarn ville berike familien	2,7
Ønsket å gjøre noe nyttig for samfunnet	2,8
Har store barn som er på vei ut av hjemmet	2,8
Leste i avisen at det er mange barn som venter på fosterhjem	2,9
Tanken om at det kan være positivt for egne barn	2,9
Så nettannonse om behovet for fosterhjem	2,9
Leste om behovet for fosterhjem i sosiale medier	3,0
Informasjonskampanjer	3,1
Bidrag til familiens økonomi	3,3
Annen motivasjon	3,1

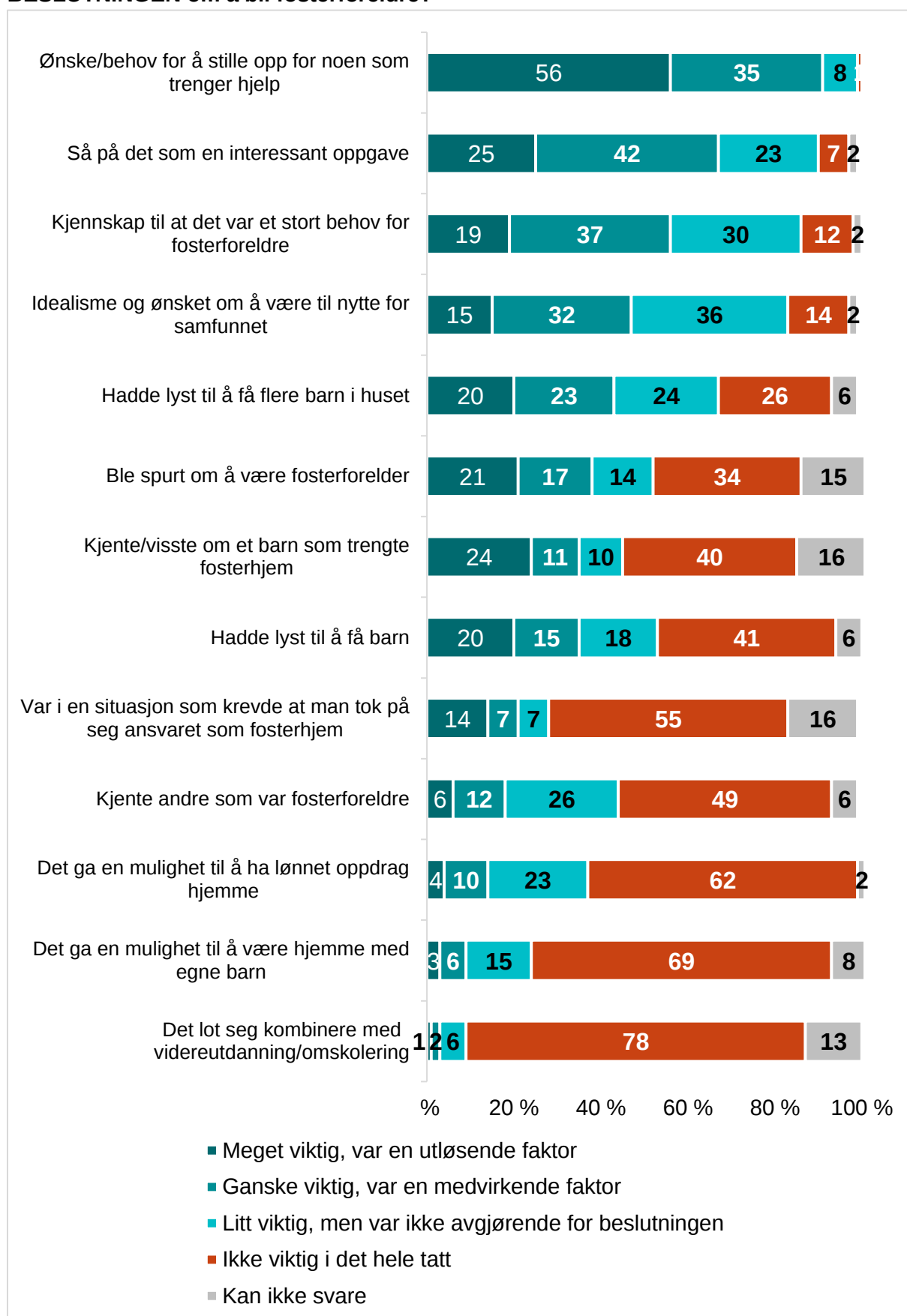
* Tabellen viser gjennomsnittlig rangering for faktorene blant de som har valgt hver faktor, hvor 1 er viktigst og 4 minst viktig.

For hele 9 av 10 er «ønske/behov for å stille opp for noen som trenger hjelp» en viktig grunn til at de tok den endelige beslutningen om å bli fosterforeldre, jf. figur 2.⁷ Andre viktige grunner til at respondentene tok den endelige beslutningen er at de «så på det som en interessant oppgave» (67 %) og hadde «kjennskap til at det var et stort behov for fosterforeldre» (56 %). Få svarer at årsaker som «det lot seg kombinere med videreutdanning/omskolering» (3 %) og «det ga en mulighet til å være hjemme med egne barn» (9 %) var viktig.

Også ved forrige fosterhjemsundersøkelse var «ønske/behov for å stille opp for noen som trenger hjelp» (85 %) en viktig grunn til at respondentene tok den endelige beslutningen om å bli fosterforeldre. 66 % «så på det som en interessant oppgave».

⁷ Der vi i teksten omtaler en faktor som «viktig» har vi slått sammen svarene «meget viktig» og «ganske viktig». Dette gjelder gjennomgående i rapporten.

Figur 2. Hvor viktig var hver av følgende grunner til at du / dere TOK DEN ENDELIGE BESLUTNINGEN om å bli fosterforeldre?

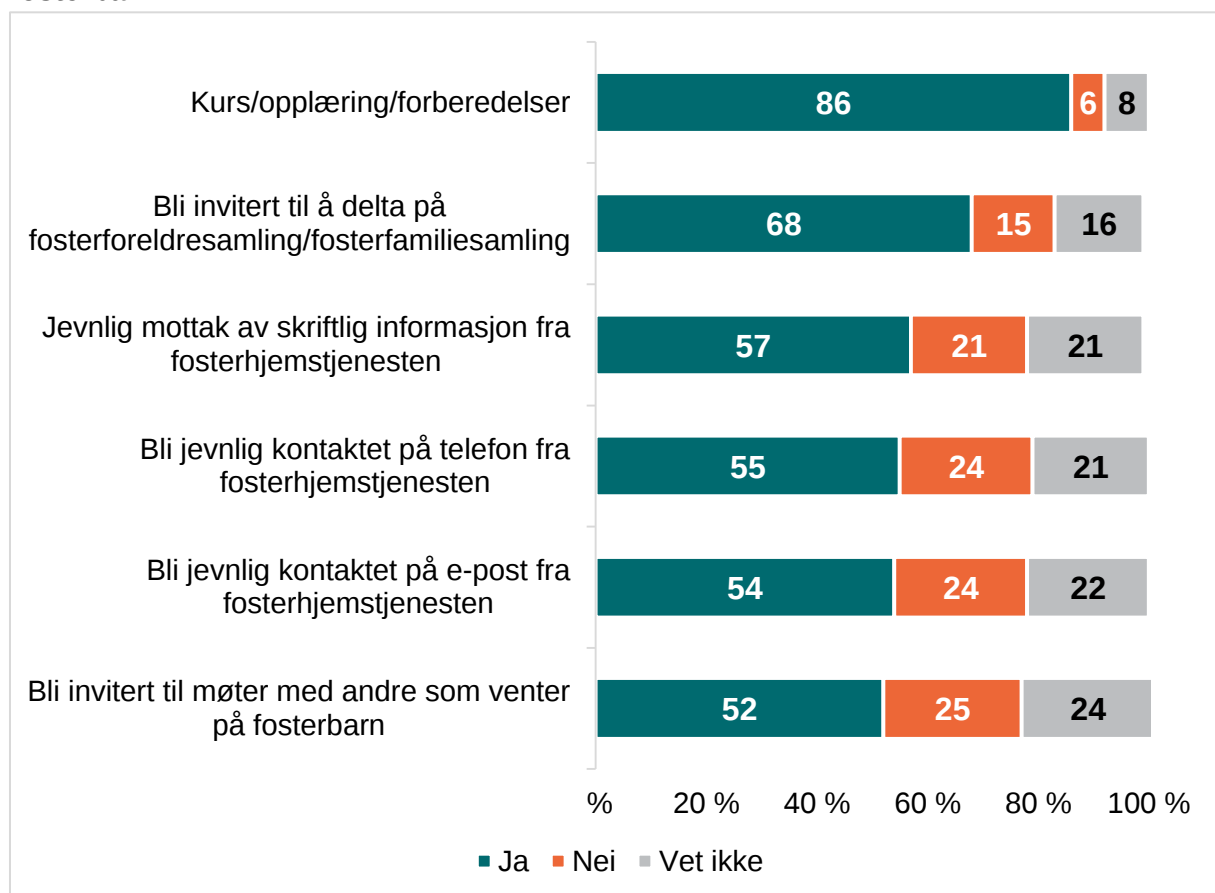

86 % av fosterhjemmene mener kurs/opplæring/forberedelser er nyttige mens man venter på å få et fosterbarn, jf. figur 3. Blant fosterhjem som har vært fosterfamilier flere ganger (88 %) er det signifikant høyere andeler som mener slike aktiviteter er nyttige sammenlignet med gjennomsnittet (86 %). Dette gjelder også hjem med to eller flere fosterbarn (90 %). At man ikke kjente fosterbarnet fra før og at man ikke hadde egne barn fra før er i tillegg trekk ved respondentene som mener kurs/opplæring/forberedelser er nyttige mens man venter på å få et fosterbarn.

Å bli invitert til å delta på fosterforeldresamling/fosterfamiliesamling vurderes som nyttig av 68 % av respondentene. En signifikant høyere andel beredskapshjem og familiehjem (75 %) anser dette som nyttig sammenlignet med gjennomsnittet. Signifikant større andeler respondenter som ikke kjente barnet fra før (71 %) og signifikant større andeler med over 7 års erfaring som fosterforelder (71 %) vurderer det som nyttig å delta på fosterforeldresamling/fosterfamiliesamling sammenlignet med gjennomsnittet på 68 %.

Funn fra årets undersøkelse er på linje med tidligere funn. I forrige fosterhjemsundersøkelse mente 81 % av fosterhjemmene at kurs/opplæring/forberedelse var nyttig mens man ventet på å få et fosterbarn. Å bli invitert til å delta på fosterforeldresamling/fosterfamiliesamling ble også oppfattet som nyttig av majoriteten (63 %).

Figur 3. Er noen av følgende faktorer nyttige/verdifulle mens man venter på å få et fosterbarn?

Oppsummert opplever langt de fleste fosterforeldre at den viktigste motivasjonsfaktoren både bak tanken om å bli fosterhjem og beslutningen om å bli fosterhjem, er ønsket om å hjelpe noen som trenger det. Ytre påvirkning, som nettannonser om behov for fosterhjem,

informasjonskampanjer eller bidrag til familiens økonomi, vektlegges i mindre grad. Få mener at praktisk årsaker, som at det lar seg kombinere med videreutdanning, er viktig. Fosterforeldrene er lærevillige, og ser på kurs og fosterforeldresamlinger/fosterfamiliesamlinger som nyttige mens man venter på å få et fosterbarn.

6. Erfaringer og opplevelse av å være fosterforeldre

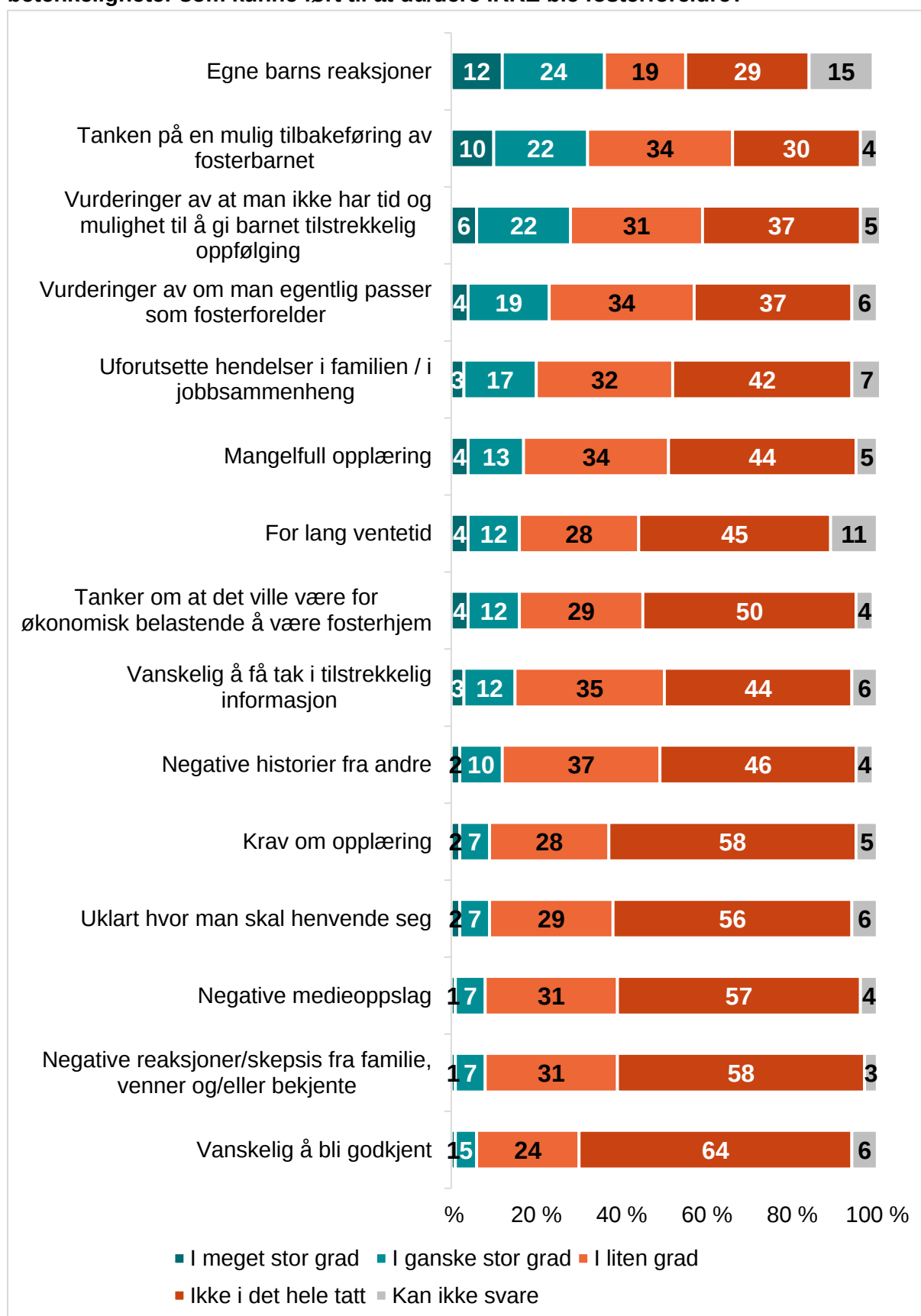
I denne delen av rapporten ser vi nærmere på fosterforeldrenes erfaringer og opplevelse av å være fosterforeldre - både positive og mer utfordrende deler av rollen. Vi har stilt spørsmål om i hvilken grad en rekke ulike forhold ble opplevd som hindringer eller betenkeligheter som kunne ført til at respondentene ikke ble fosterforeldre. Ved nær alle forhold opplever majoriteten av fosterhjemmene at problematiseringene i liten grad utgjør slike hindringer. Enkelte faktorer oppleves likevel som mer utfordrende enn andre.

36 % oppgir at «egne barns reaksjoner» i stor grad er et hinder som kunne ført til at man ikke ble fosterforeldre, jf. figur 4. Ser vi kun på de som faktisk har egne barn er denne andelen 44 %. Deretter følger hindringer som «tanken på en mulig tilbakeføring av fosterbarnet» (32 %) og «vurderinger rundt egen evne til å gi barnet tilstrekkelig oppfølging» (28 %). Fosterhjem uten egne barn oppgir i langt større grad «tanken på en mulig tilbakeføring av fosterbarnet» som en mulig hindring sammenlignet med de med egne barn (47 % mot 28 %). De som har egne barn oppgir i større grad «vurdering av at man ikke har tid og mulighet til å gi tilstrekkelig oppfølging» (30 % mot 20 %). Felles for disse tre begrunnelsene - egne barns reaksjoner, tanken på mulig tilbakeføring av fosterbarnet og vurderinger av tid og mulighet til å gi god nok oppfølging - er at alle helt eller delvis handler om konsekvenser for barn, enten egne barns eller fosterbarnas. Dette er ikke først og fremst konsekvenser eller utfordringer for fosterforeldrene i seg selv. Funnet støtter opp under resultatene fra forrige kapittel, om at fosterforeldrene først og fremst velger å ta på seg rollen av altruistiske grunner.

17 % opplevde i stor grad mangelfull opplæring som en potensiell hindring, mens 16 % i stor grad opplevde at for lang ventetid kunne ført til at de ikke ble fosterhjem. 15 % synes det er vanskelig å få tak i tilstrekkelig informasjon. Disse forholdene anses som knyttet til barnevernsmyndighetenes kontakt og oppfølging, og er av begrenset betydning når det gjelder å kunne hindre fosterforeldre fra å velge å påta seg rollen.

Ved forrige gjennomføring var tanken om mulig tilbakeføring (34 %) det den største andelen opplevde som en potensiell hindring for at de skulle velge å bli fosterforeldre, etterfulgt av egne barns reaksjoner (29 %) og usikkerhet rundt hvorvidt man har tid og mulighet til å gi tilstrekkelig oppfølging (25 %). Med andre ord er rangeringen av hindringene relativt konsistent sammenlignet med for seks år siden, selv om oppslutningen har endret seg noe.

Figur 4. I hvilken grad ble følgende forhold opplevd som hindringer eller betenkeligheter som kunne ført til at du/dere IKKE ble fosterforeldre?

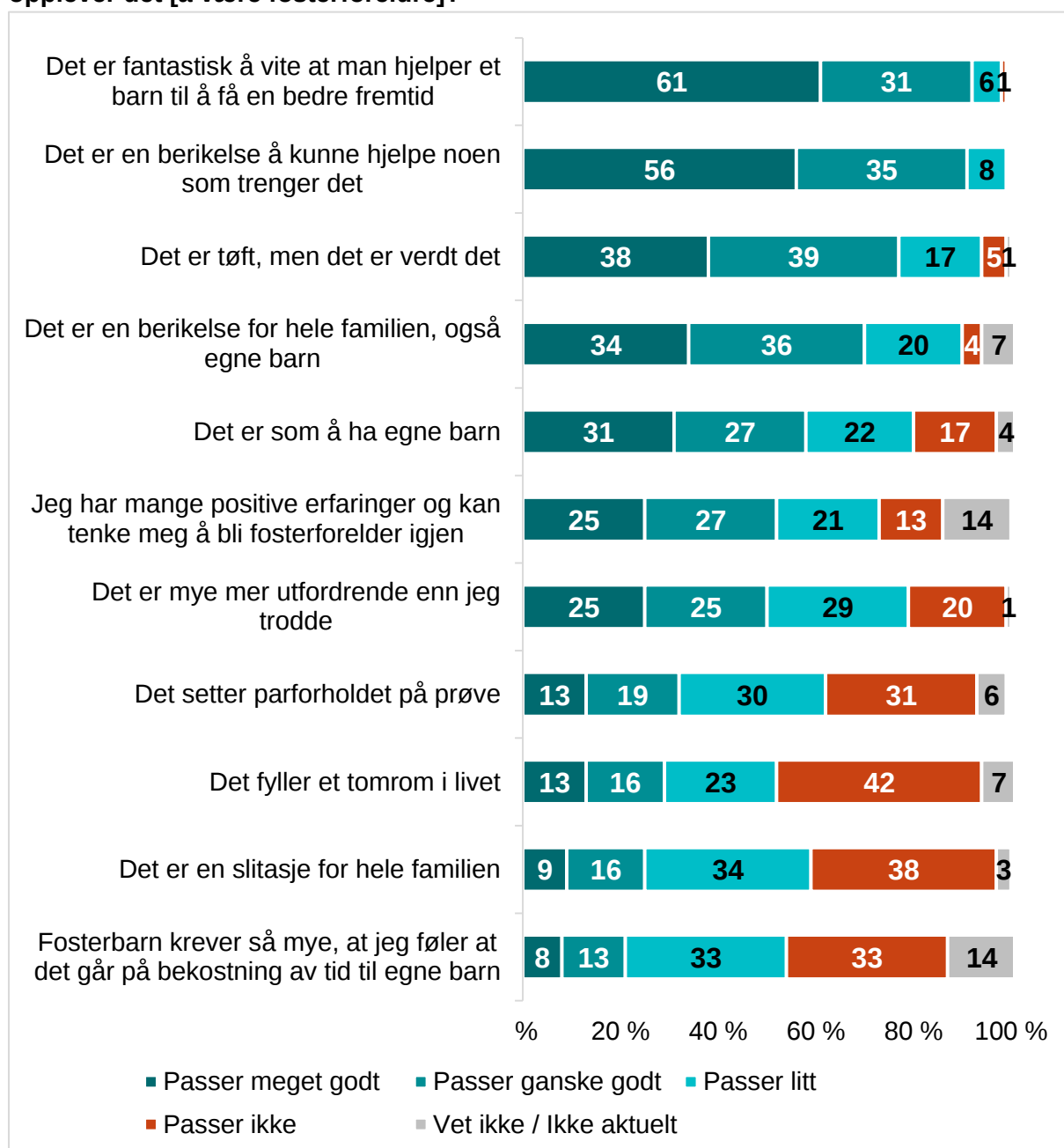
Figur 5 viser hvor godt eller dårlig fosterhjemmene synes at en rekke beskrivelser passer med hvordan de opplever det å være fosterforeldre. Opplevelsen av å hjelpe noen som trenger det er, i likhet med tidligere spørsmål om motivasjonsfaktorer (figur 1 og figur 2), det flest mener best beskriver rollen. Over 9 av 10 synes «det er fantastisk å vite at man hjelper et barn til å få en bedre fremtid» og at «det er en berikelse å kunne hjelpe noen som trenger det». Noe flere mener den første påstanden passer i meget godt. I tillegg mener 7 av 10 at det er en berikelse for hele familien, inkludert egne barn.

Samtidig er det liten tvil om at det også oppfattes som en krevende oppgave å være fosterhjem. 77 % svarer at «det er tøft, men verdt det», mens halvparten mener det er mye mer utfordrende enn de trodde. I tillegg svarer 1 av 3 at «det setter parforholdet på prøve», 1 av 4 at «det er en slitasje for hele familien» og 1 av 5 at «fosterbarn krever så mye, at jeg føler at det går på bekostning av tid til egne barn».

Langt de fleste fosterhjem har egne barn (81 %). Blant de som ikke har egne barn svarer 2 av 3 henholdsvis at «det er som å ha egne barn» og at «det fyller et tomrom i livet». Dette er høyere andeler enn blant de som har egne barn (hhv. 56 % og 20 %).

Sammenligner vi med undersøkelsen fra 2010/2011 ser vi konsistens i resultatene. Rangeringen av alle de fem beskrivelsene som flest mener passer meget eller ganske godt er den samme som ved forrige gjennomføring. Andelen som mener beskrivelsene passer meget eller ganske godt er også forholdsvis lik som sist. Størst endring finner vi i andelene som mener at «det setter parforholdet på prøve» (fra 23 % til 32 %), «det fyller et tomrom i livet» (fra 21 % til 29 %) og «det er en berikelse å kunne hjelpe noen som trenger det» (fra 85 % til 91 %) er beskrivelser som passer godt.

Figur 5. Hvor godt eller dårlig passer hver av beskrivelsene med hvordan du/dere opplever det [å være fosterforeldre]?

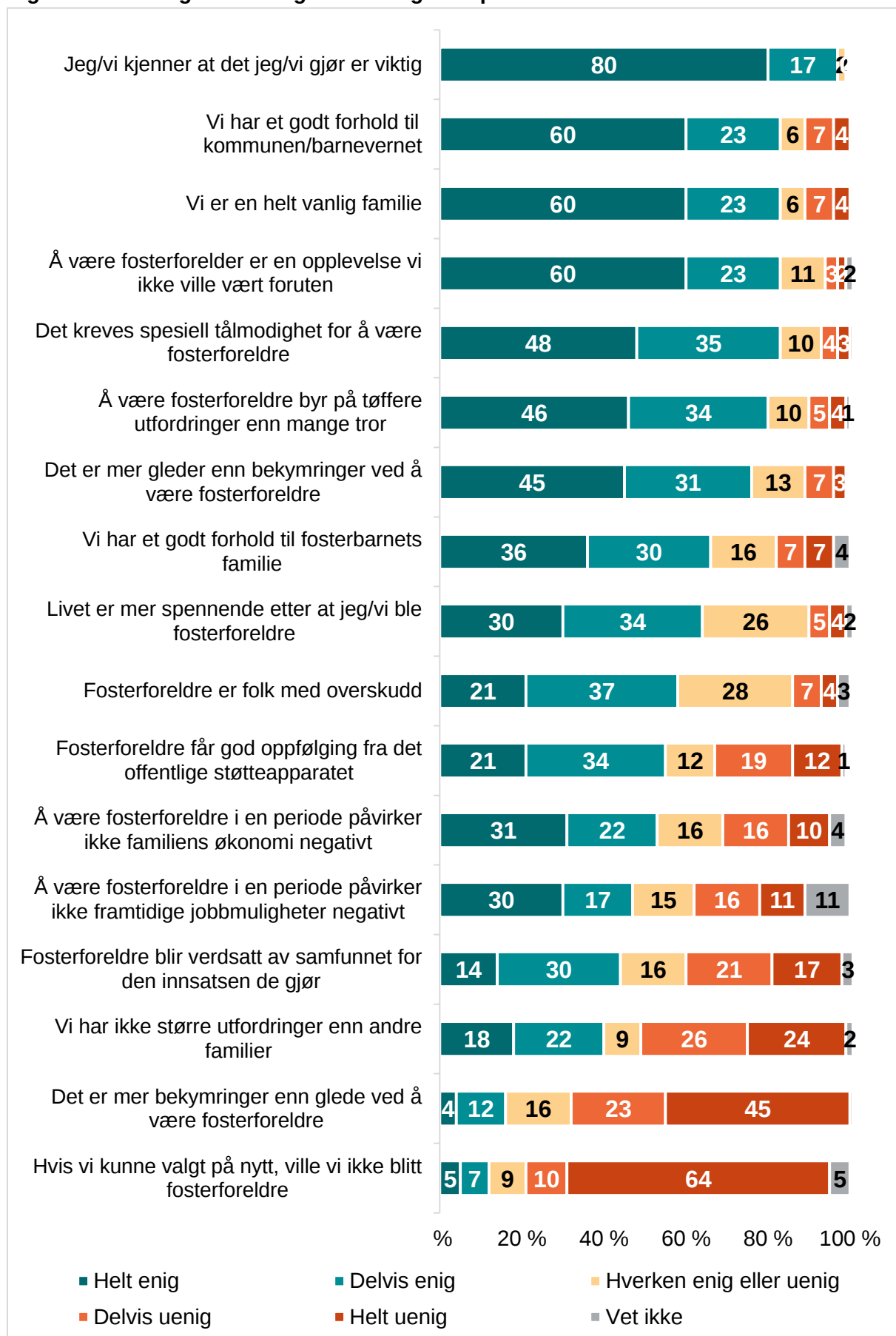

Respondentene er spurt om hvor enig eller uenig de er i en rekke påstander om det å være fosterhjem, jf. figur 6. Flest er enige i at de «kjenner at det jeg/vi gjør er viktig». Så mange som 80 % er helt enige i dette, mens 97 % er helt eller delvis enig. Funnet stemmer godt overens med de tidligere omtalte funnene fra undersøkelsen. Svarfordelingen på spørsmålet understøtter inntrykket fra forrige spørsmål: Det er i stor grad positive holdninger til det å være fosterhjem, samtidig som det er en krevende oppgave.

Blant de positive erfaringene flest har finner vi «å være fosterforelder er en opplevelse vi ikke ville vært foruten» (83 %), «det er mer glede enn bekymringer ved å være fosterforeldre» (76 %) og «livet er mer spennende etter at jeg/vi ble fosterforeldre» (64 %). I tillegg er kun 1 av 8 enige i at de ikke ville blitt fosterforeldre om de kunne velge på nytt, mens hele 3 av 4 er uenige i dette. Av utfordringer er det flest som mener at «det kreves spesiell tålmodighet for å være fosterforeldre» (83 %) og at det «byr på tøffere utfordringer enn mange tror» (80 %). Det er en tendens til at de uten egne barn i større grad er enige i de positive utsagnene, mens de med egne barn i litt større grad virker å kjenne på utfordringene ved å være fosterhjem.

5 av 6 er enige i at de har et godt forhold til kommunen/barnevernet, mens i overkant av halvparten er enige i den bredere påstanden om at fosterforeldre får god nok oppfølging fra det offentlige støtteapparatet.

Også her er det stabilitet i funn fra årets undersøkelse og tidligere gjennomføring. Det er verdt å merke seg en reduksjon fra 71 til 58 % i andelen som er enige i at «fosterforeldre er folk med overskudd». Øvrige endringer sammenlignet med tidligere er innenfor +/- fem prosentpoeng.

Figur 6. Hvor enig eller uenig er du i følgende påstander?

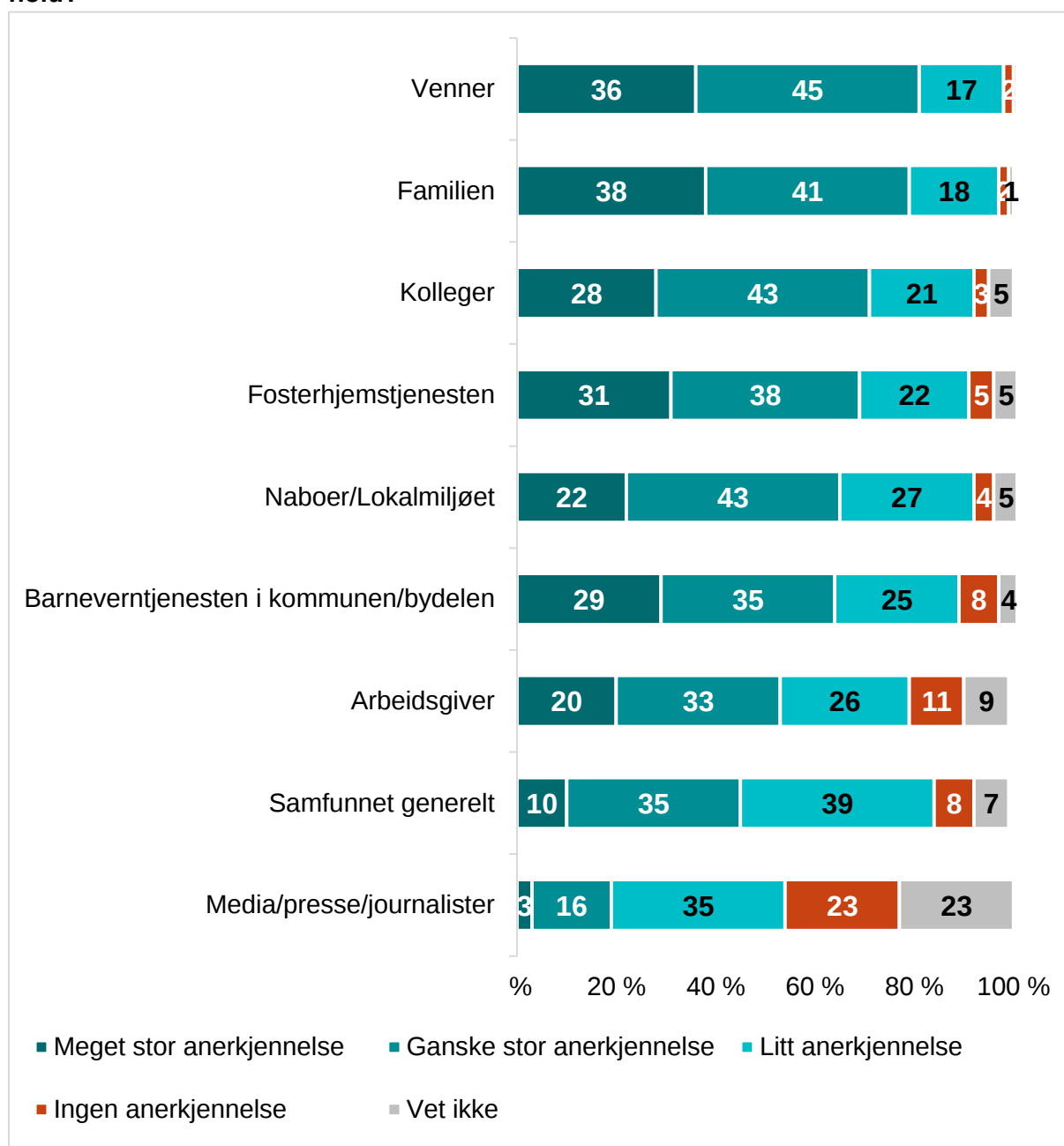
Hvilken anerkjennelse fosterhjemmene opplever å få fra ulike hold forteller noe om støtten de henter fra andre, jf. figur 7. Det er et visst mønster mellom nærhet til fosterhjemmet og graden av anerkjennelse fosterforeldrene opplever. Høyest grad av stor anerkjennelse kommer fra venner (81 %), familie (79 %) og kolleger (71 %). Fosterhjemmene opplever også å få stor anerkjennelse fra fosterhjemstjenesten (69 %). Media/presse og journalister skiller seg ut som en aktør få fosterhjem opplever å få stor anerkjennelse fra (19 %).

I forrige figur (figur 6) så vi at 44 % er enige i at «fosterforeldre blir verdsatt av samfunnet for den innsatsen de gjør». Dette stemmer godt overens med at 45 % opplever meget eller ganske stor anerkjennelse fra samfunnet generelt.

Det er samsvar mellom hvor lenge man har hatt fosterbarn og hvorvidt man opplever anerkjennelse fra omgivelsene eller ikke. En større andel av de som har hatt fosterbarn i 2 år eller mindre opplever stor anerkjennelse fra alle grupper, med unntak av pressen, mens de som har hatt fosterbarn i minst syv år i mindre grad opplever stor anerkjennelse. Også en større andel av de som ikke har egne barn opplever anerkjennelse fra kontaktnettet sitt enn de som har egne barn, men denne forskjellen er ikke gjeldende når det gjelder anerkjennelse fra de offentlige institusjonene eller samfunnet generelt.

Noe flere opplevde stor anerkjennelse ved forrige måling enn denne gangen. Reduksjonen er størst fra arbeidsgiver og fra kolleger.

Figur 7. Hvilken anerkjennelse opplever du/dere som fosterforeldre å få fra følgende hold?

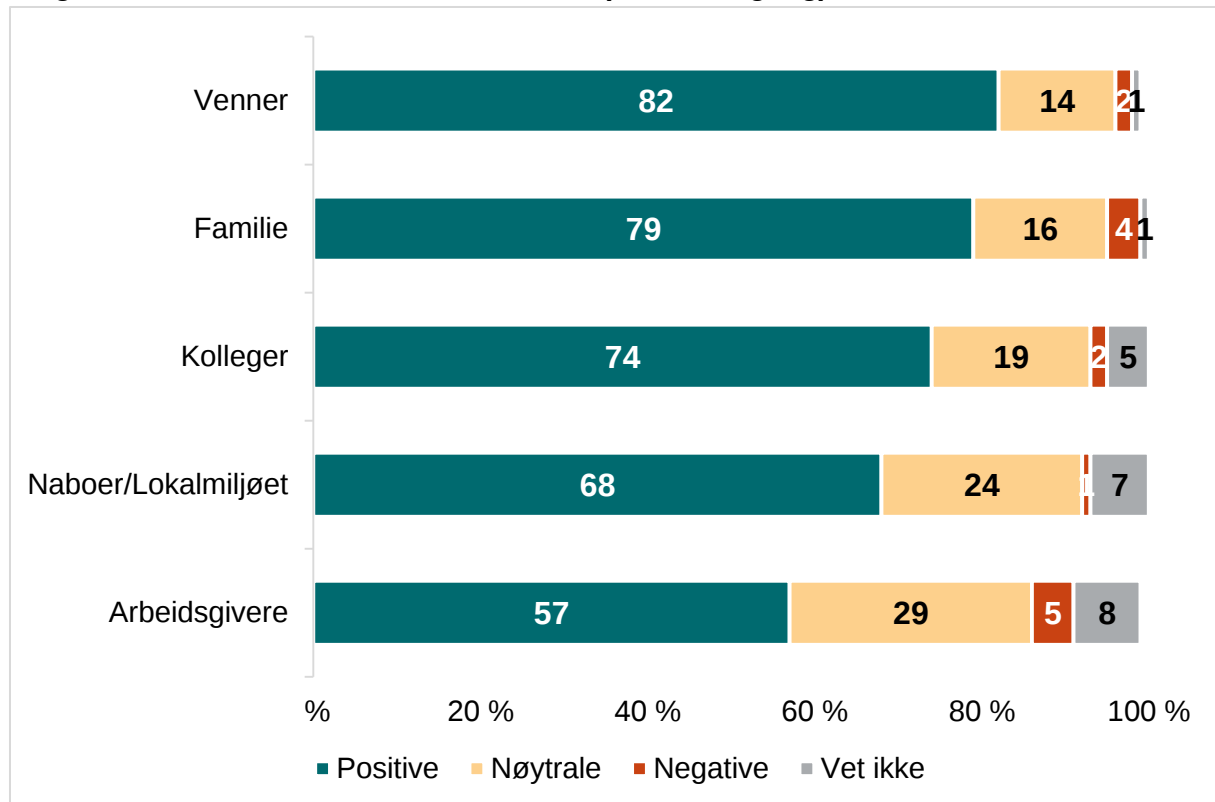
Reaksjonene fra omgivelsene var i stor grad positive da fosterhjemmene ble fosterforeldre for første gang, jf. figur 8. Andelen positive reaksjoner følger samme mønster som i forrige spørsmål, med venner og familie som de to gruppene som i størst grad reagerte positivt, etterfulgt av kolleger, naboer/lokal miljøet og arbeidsgivere. Få fosterforeldre opplevde negative reaksjoner fra omgivelsene.

Når vi bryter svar ned på undergrupper finner vi mange av de samme tendensene her som på spørsmålet om anerkjennelse (figur 7). De som er fosterfamilie for første gang og de som ikke har barn selv har i større grad opplevd positive reaksjoner fra alle grupper. En skulle kanskje tro at de som har tatt imot fosterbarn fra egen familie opplever mer anerkjennelse eller i større grad opplevde positive reaksjoner fra familien, men slik er det ikke. Det er ingen

forskjell på disse og de som har fosterbarn de ikke kjente fra før når det gjelder anerkjennelse eller reaksjoner fra familien.

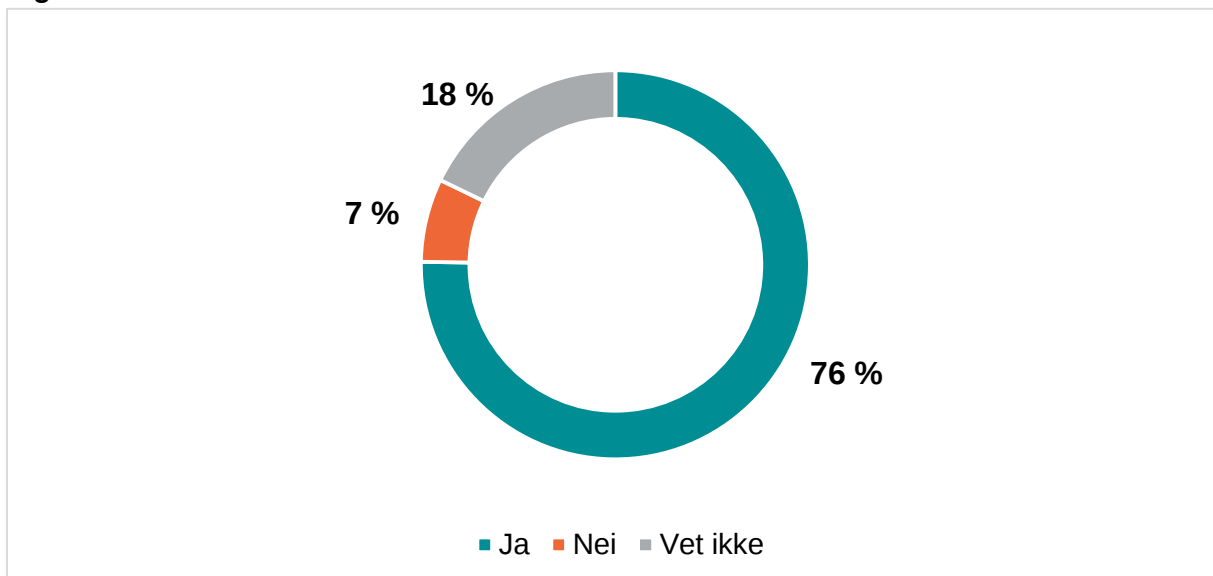
Sammenlignet med forrige gjennomføring er det denne gangen en noe høyere andel som fikk positive reaksjoner fra kolleger, naboer/lokalmiljøet og arbeidsgivere på at de valgte å bli fosterforeldre.

Figur 8. Hvordan vil du/dere i hovedsak beskrive reaksjonene fra følgende deler av omgivelsene da du/dere ble fosterforeldre (for første gang)?

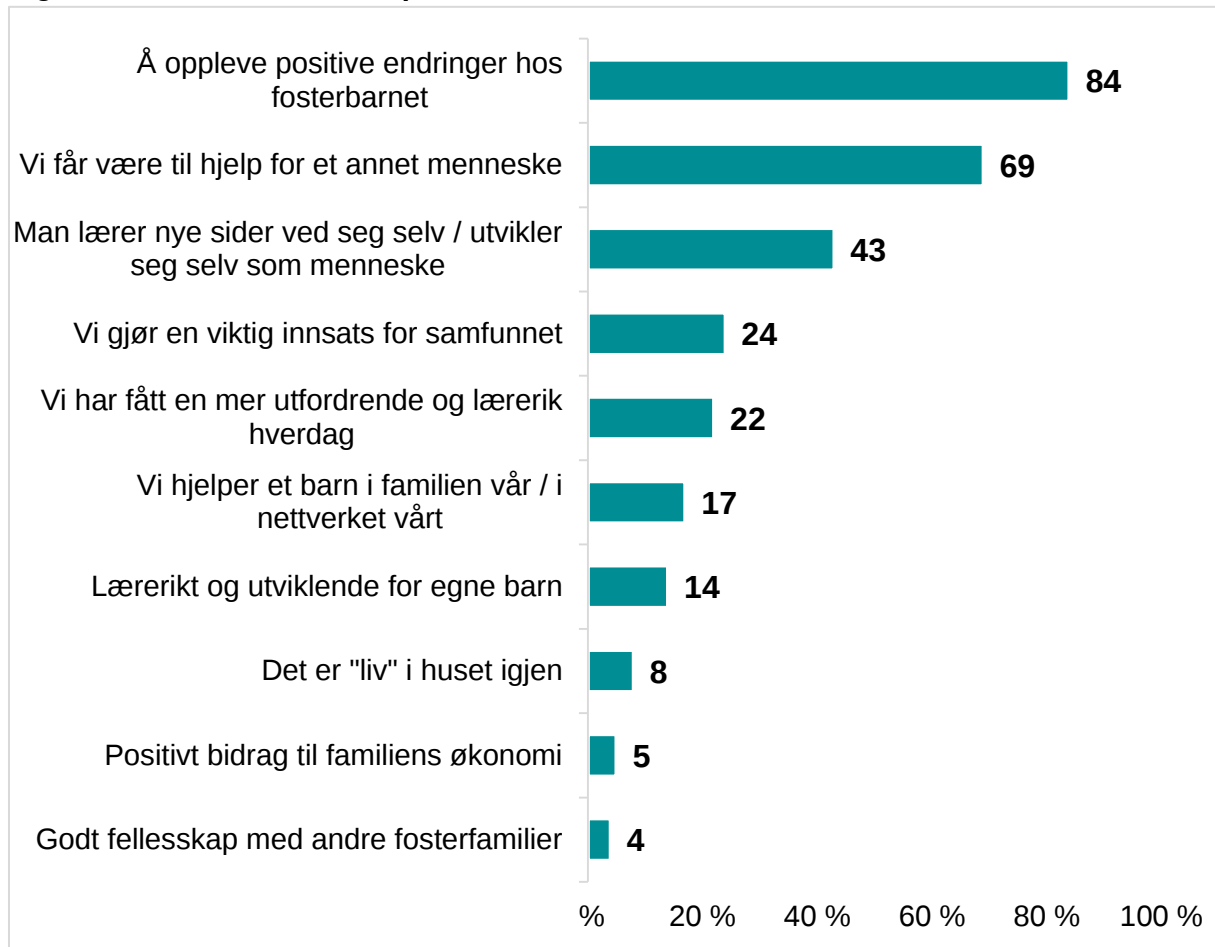

3 av 4 vil anbefale andre å bli fosterforeldre, mens kun 7 % svarer at de ikke vil anbefale andre å påta seg rollen, jf. figur 9. Også dette er på linje med forrige gjennomføring, hvor 3 av 4 anbefalte andre rollen mens 5 % ikke ville gjøre dette.

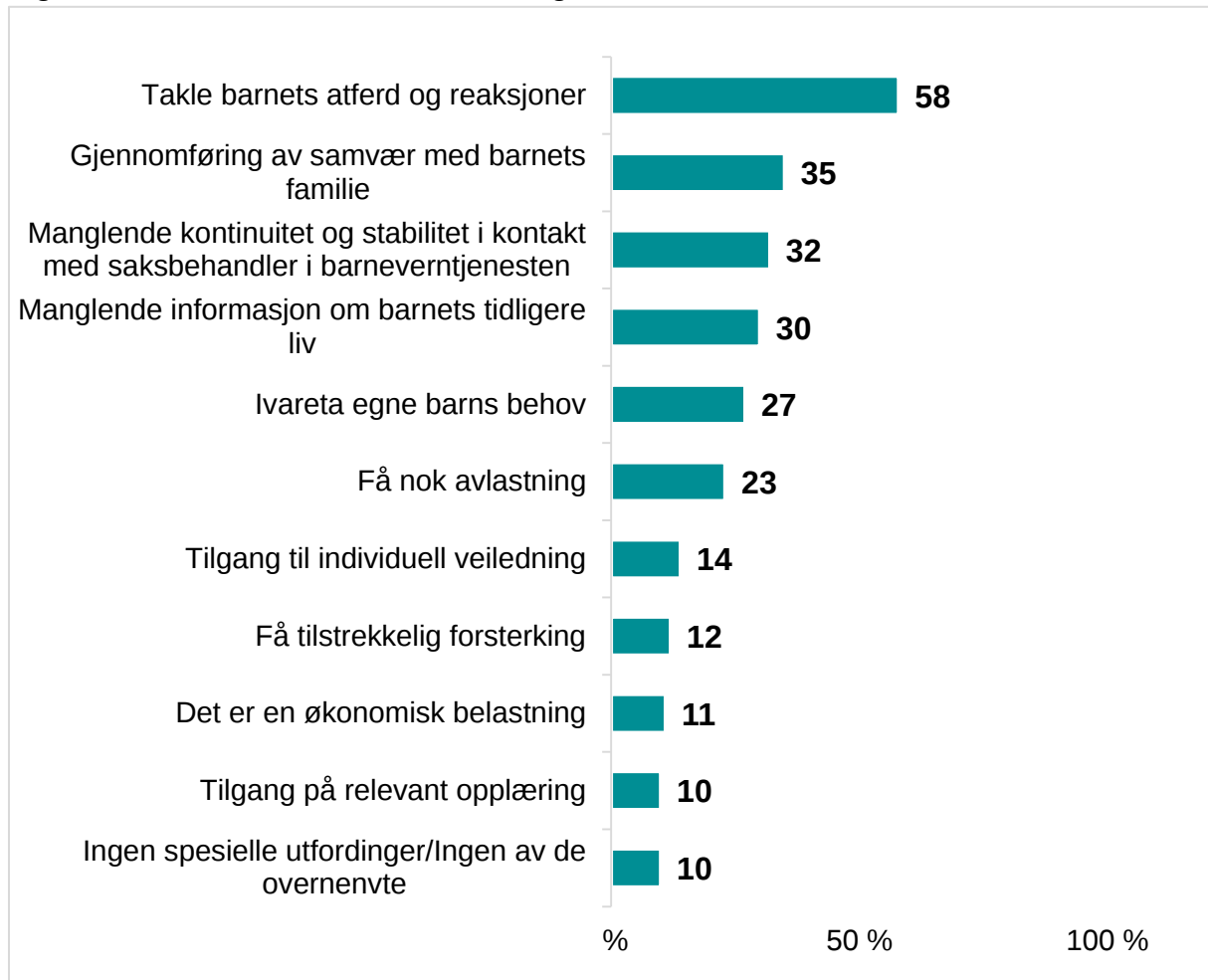
En større andel av fosterforeldre som har hatt fosterbarn i 2 år eller mindre vil anbefale andre å bli fosterforeldre (81 %) sammenlignet med gjennomsnittet (76 %). Også en større andel fosterforeldre som ikke har egne barn anbefaler andre å bli fosterforeldre (81 %) sammenlignet med de som har egne barn (75 %). Fosterhjem som ikke vil anbefale andre å bli fosterforeldre er i langt større grad misfornøyd med oppfølgingen de har fått. Disse har et dårligere forhold til kommune og barnevern og synes generelt at det i større grad har vært vanskelig og krevende å være fosterforeldre sammenlignet med gjennomsnittet.

Figur 9. Vil du/dere anbefale andre å bli fosterforeldre?

Å oppleve positive endringer hos fosterbarnet er det positive aspektet ved å være fosterforeldre som trekkes frem av flest, etterfulgt av at man får være til hjelp for et annet menneske og at man lærer nye sider ved seg selv/utvikler seg, jf. figur 10. De to første positive trekkene har langt større oppslutning enn de øvrige. Det er igjen stor grad av overensstemmelse mellom årets resultater og forrige gjennomføring. De tre mest positive sidene ved å være fosterforeldre er de samme som sist, med nærmest uendret oppslutning.

Figur 10. Hva er de tre mest positive sidene ved å være fosterforeldre?

Å takle fosterbarnets atferd og reaksjoner er det flest oppfatter som en av de største utfordringene ved å være fosterforeldre. 58 % opplever dette som utfordrende, jf. figur 11. Det har imidlertid vært en reduksjon i andelen som synes dette er utfordrende, da 67 % svarte dette i 2010/2011. Det er også en nedgang i andelen som mener gjennomføring av samvær med barnets familie er utfordrende, fra 43 % til 35 %. En større andel av de uten egne barn opplever dette som utfordrende enn de som har egne barn (46 % mot 33 %). Relativt få opplever det som utfordrende å få tilgang på relevant opplæring (10 %).

Figur 11. Hva er de tre største utfordringene ved å være fosterforeldre?

Oppsummert finner vi i stor grad positive holdninger til det å være fosterhjem, samtidig som mange opplever det som krevende. Betenkeligheter som egne barns reaksjoner, tanken på en mulig tilbakeføring av fosterbarnet og vurderinger av tid og mulighet til å gi god nok oppfølging, er blant hindre som kunne ført til at man ikke ble fosterforeldre.

Omtrent alle fosterforeldre opplever at de gjør noe viktig. Opplevelsen av å hjelpe noen som trenger det, beskriver best rollen som fosterforelder. Fosterforeldre som ikke har egne barn opplever særlig at «det fyller et tomrom i livet». Rollen er samtidig utfordrende. 77 % av fosterforeldrene svarer at «det er tøft, men verdt det», mens halvparten mener det er mye mer utfordrende enn de hadde ventet.

Fosterforeldrene høster stor og størst anerkjennelse fra venner, familie og kolleger. Fosterhjemmene opplever også å få stor anerkjennelse fra fosterhjemstjenesten, mens media/presse og journalister i mindre grad gir slik anerkjennelse.

3 av 4 vil anbefale andre å bli fosterforeldre, mens kun 7 % ikke vil anbefale andre å påta seg rollen. De som anbefaler andre å bli fosterforeldre er særlig fosterforeldre som har hatt fosterbarn i 2 år eller mindre, og fosterforeldre som ikke har egne barn.

Å oppleve positive endringer hos fosterbarnet er et positivt aspekt ved å være fosterhjem som trekkes frem av flest. Det er også positivt at man får være til hjelp for et annet menneske og at man lærer nye sider ved seg selv/utvikler seg. Bidrag til familiens økonomi og

fellesskap med andre fosterfamilier kommer lengre ned på listen av positive sider ved å være fosterforelder.

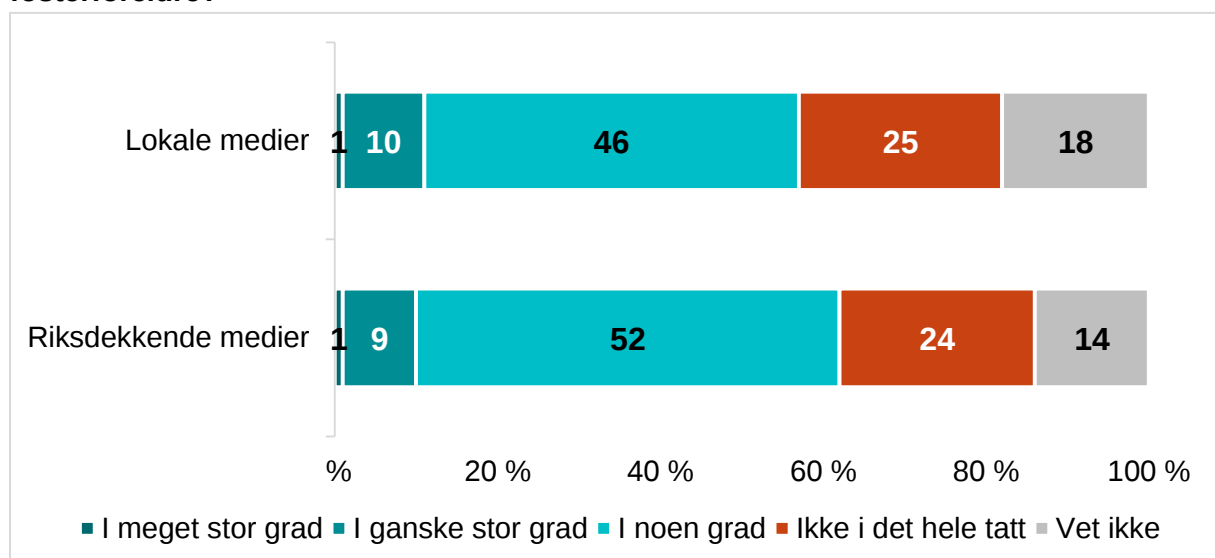
Fosterforeldre opplever det som utfordrende å takle fosterbarnets atferd og reaksjoner. Også gjennomføring av samvær med barnets familie er utfordrende. Få mener det er utfordrende å få tilgang på relevant opplæring.

7. Inntrykk som skapes gjennom media

Hvilket inntrykk media skaper av det å være fosterhjem kan ha innvirkning på rekrutteringen av nye fosterhjem. Her ser vi nærmere på hvorvidt fosterforeldrene opplever at mediene skaper et riktig bilde av hvordan det er å være fosterhjem, om bildet som tegnes er positivt eller negativt samt om fosterforeldrene selv har registrert negative oppmerksomhet rundt rollen i sosiale medier.

Kun 1 av 10 mener mediene i stor grad får frem et sant og troverdig bilde av det å være fosterhjem, jf. figur 12. Det er liten forskjell på lokale og riksdekkende medier, men en litt større andel mener de riksdekkende mediene i noen grad får frem et sant og riktig bilde. Resultatene er relativt like som for seks år siden.

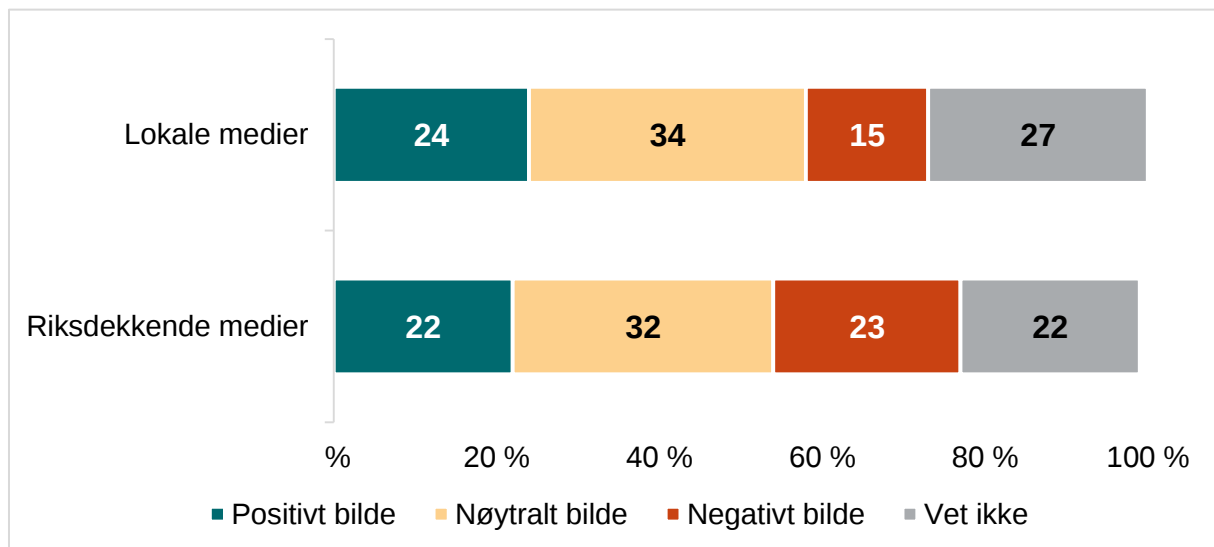
Figur 12. I hvilken grad får media fram et sant og troverdig bilde av det å være fosterforeldre?

Fosterforeldrene er delt i synet på hvilket bilde mediene tegner av rollen som fosterforeldre, jf. figur 13. Størst andel, 1 av 3, mener bildet som tegnes er nøytralt, mens ca. hvert fjerde fosterhjem mener bildet er positivt. De riksdekkende mediene anses i noe større grad å gi et negativt bilde enn lokalmediene. Inntrykket var imidlertid enda mer negativt ved forrige gjennomføring, da 18 % mente riksmediene tegnet et positivt bilde og 28 % svarte at de ga et negativt bilde av å være fosterforeldre. Med andre ord mener en større andel fosterforeldre nå at riksdekkende medier gir et noe mer positivt bilde av det å være fosterforelder enn før.

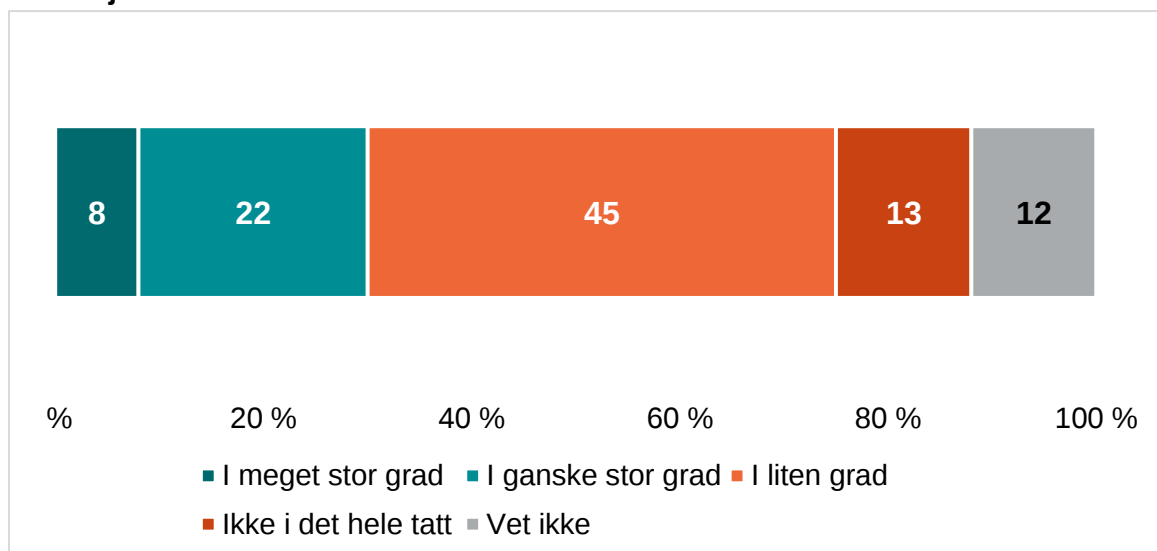
De som mener media i hovedsak gir et positivt bilde av å være fosterforeldre mener i større grad at bildet som skapes i mediene er sant og troverdig, mens de som mener media tegner et negativt bilde i større grad svarer at media ikke får frem et sant eller troverdig bilde i det hele tatt.

Figur 13. Hvilket bilde vil du/dere si at media i hovedsak gir av hva det vil si å være fosterforeldre?

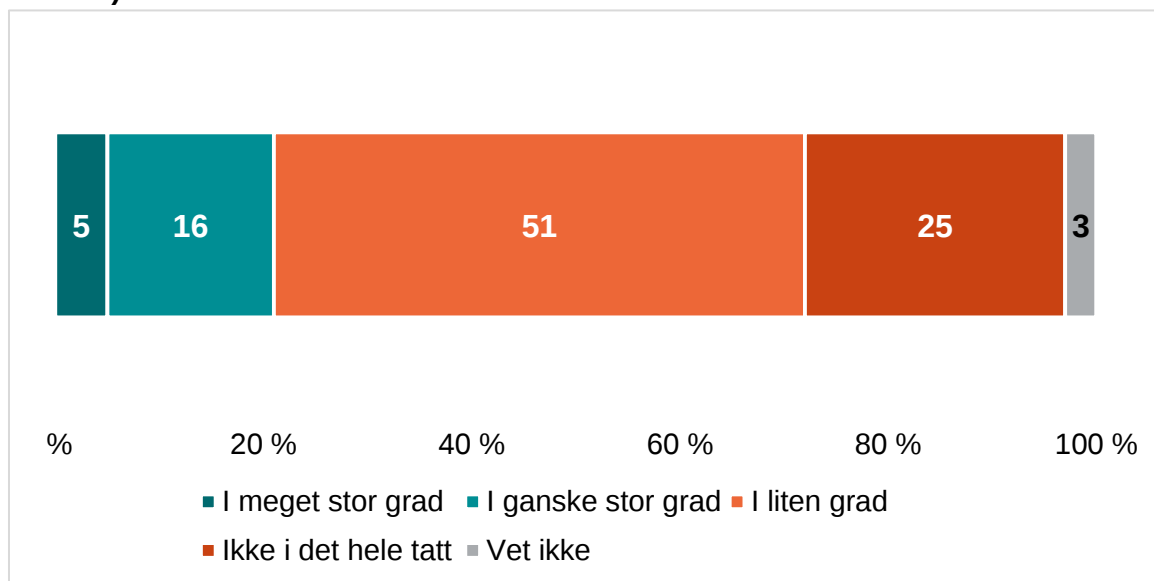
45 % registrerer i liten grad negative kommentarer knyttet til fosterhjem i sosiale medier, mens 30 % i stor grad registrerer slike kommentarer, jf. figur 14. Gruppen som opplever negative kommentarer overlapper med de som mener mediene tegner et negativt (figur 13) og ikke et sant og troverdig bilde (figur 12) av det å være fosterhjem i det hele tatt.

Figur 14. I hvor stor eller liten grad registrerer du negative kommentarer knyttet til fosterhjem i sosiale medier?

Av de 75 % av fosterhjemmene som i meget stor, ganske stor eller i liten grad registrerer negative kommentarer om fosterhjem i sosiale medier (figur 14), opplever 21 % kommentarene i stor grad som ubehagelige, jf. figur 15.

Figur 15. I hvor stor eller liten grad opplever du dette som ubehagelig? (Kun stilt til de som har registrert negative kommentarer knyttet til fosterhjem i sosiale medier (75 % av total))

Oppsummert er fosterhjemmene delt i hvordan de oppfatter inntrykkene mediene skaper av det å være fosterhjem. Kun 10 % mener mediene i stor grad får frem et sant og troverdig bilde av det å være fosterforeldre. Majoriteten mener mediene i noen grad lykkes med dette. Det er også variasjon i hvorvidt fosterhjemmene opplever at bildet som gis er positivt eller negativt. 75 % har registrert negative kommentarer knyttet til fosterhjem i sosiale medier, og 1 av 5 av disse synes i stor grad det er ubehagelig. Alt i alt skapes et bilde av fosterhjem i mediene som virker å være noe mer negativt og mindre sant enn den virkelighetsoppfatningen fosterforeldrene selv har.

8. Tilfredshet med myndigheters samarbeid og informasjon

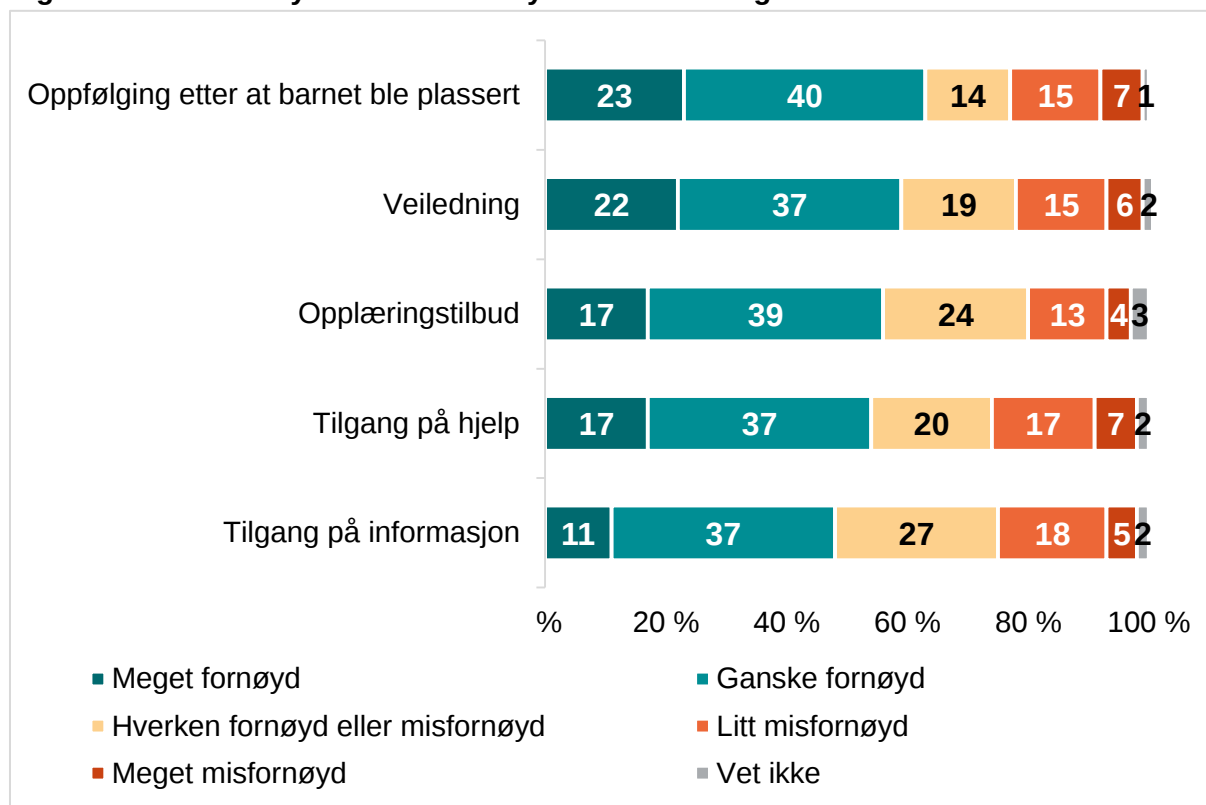
Her ser vi på hvordan samarbeidet med myndighetene og tilgangen til informasjon oppleves av fosterhjemmene. Dette er aspekter som vil kunne ha mye å si for totalopplevelsen av det å være fosterhjem, selv om det ikke påvirker hverdagen og selve relasjonen med barnet. Tematikken består også av spørsmål som tidligere er kommentert i rapporten. Denne delen starter derfor med en kort gjennomgang av noen av disse funnene.

Vi har tidligere sett at 5 av 6 er enige i påstanden «vi har et godt forhold til barnevernet», jf. figur 6. Noe færre (55 %) er enige i at de «får god oppfølging fra det offentlige støtteapparatet». Fosterhjemmene opplever å få stor anerkjennelse fra fosterhjemstjenesten (69 %), jf. figur 7. Fra barneverntjenesten i kommunen/bydelen opplever en noe mindre andel av fosterhjemmene (64 %) å få stor anerkjennelse.

32 % av fosterhjemmene mener «manglende kontinuitet og stabilitet i kontakt med saksbehandler i barneverntjenesten» og 30 % mener «manglende informasjon om barnets tidligere liv» er blant de største utfordringene ved å være fosterforeldre, jf. figur 11. Videre mener henholdsvis 23 % og 14 % at det er utfordrende å «få nok avlastning» og å få «tilgang til individuell veiledning». Henholdsvis 12 % og 10 % opplever det som utfordrende å «få tilstrekkelig forsterkning» og «tilgang på relevant opplæring».

Majoriteten av fosterhjemmene er fornøyd med samarbeid med og informasjon fra myndighetene, jf. figur 16. 63 % er fornøyd med oppfølgingen de fikk etter barnet ble plassert, mens 59 % er fornøyd med veiledningen de fikk. Færrest (48 %) er fornøyd med tilgangen på informasjon. Samtidig er størst andel misfornøyd med tilgang på hjelp (24 %). Denne gruppen kjennetegnes av at de har vært fosterfamilie flere ganger. En større andel har heller ikke fosterbarn nå. Andelen som er fornøyd med opplæringstilbudet er redusert fra 63 % ved forrige gjennomføring til 56 % i denne gjennomføringen. Øvrige endringer er innenfor +/- tre prosentpoeng.

Fosterhjem som er beredskapshjem eller familiehjem er gjennomgående mer fornøyd med alle fem målte faktorer enn ordinære fosterhjem. Det er også tendenser til at de som har hatt fosterbarn i mindre enn 2 år er mer fornøyd mens de som har vært fosterforeldre i syv år eller mer er mindre fornøyd med alle fem faktorer.

Figur 16. Hvor fornøyd eller misfornøyd er du med følgende faktorer?

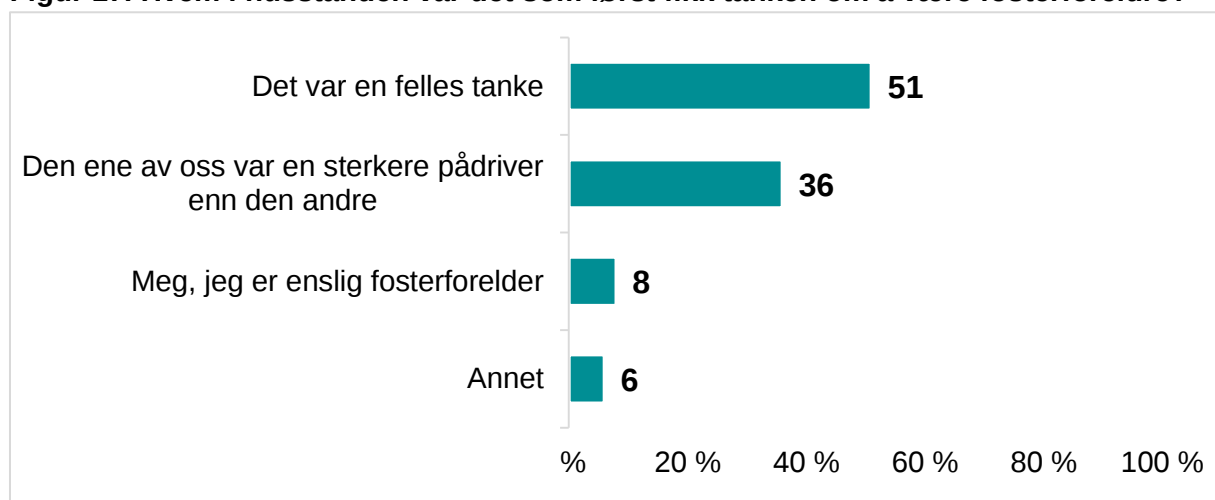
Oppsummert opplever så mange som 5 av 6 å ha et godt forhold til barnevernet. Samtidig opplever 32 % av fosterhjemmene manglende kontinuitet og stabilitet i kontakt med saksbehandler i barneverntjenesten. Majoriteten er fornøyd med samarbeid med og informasjon fra myndighetene. Om lag 1 av 5 er imidlertid relativt gjennomgående misfornøyd med de målte faktorene. Det vitner om et forbedringspotensial i samarbeid og informasjon.

9. Tanke om å bli fosterforelder, alt i alt-vurdering og tips til rekruttering

Avslutningsvis ser vi nærmere på tanker rundt det å bli fosterforelder samt hvordan fosterforeldrene alt i alt vurderer det å være fosterfamilie. Helt til slutt ser vi også på hvilke tips fosterforeldrene har for å rekruttere nye fosterhjem.

På spørsmål om hvem i husstanden som først fikk idéen om å være fosterforelder svarer over halvparten at det var en felles tanke. I drøyt en tredjedel av tilfellene var den ene parten en sterkere pådriver enn den andre.⁸ Ser vi kun på fosterhjemmene som består av mer enn én fosterforelder oppgir 55 % at det var en felles tanke, mens 39 % opplevde at én av partene var en sterkere pådriver.

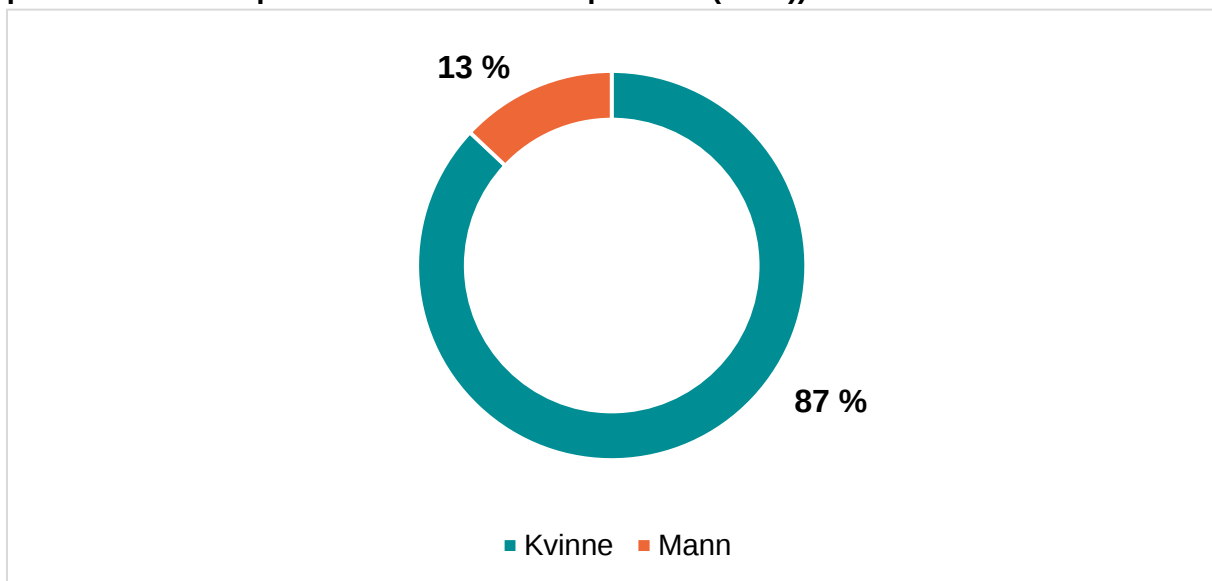
Figur 17. Hvem i husstanden var det som først fikk tanken om å være fosterforeldre?

De som svarte at en av partene var en sterkere pådriver enn den andre ble også spurt om kjønnet til den sterkeste pådriveren. I 7 av 8 tilfeller er den sterkeste pådriveren en kvinne, noe som er tilsvarende som for seks år siden, jf. figur 18. En noe høyere andel menn er pådriver blant de som har hatt fosterbarn inntil 2 år (16 %) sammenlignet med gjennomsnittet (13 %). Dette kan tyde på at det er blitt noe vanligere at menn tar initiativet til å bli fosterhjem.

⁸ Svaralternativene er noe endret fra forrige gjennomføring, og er derfor ikke direkte sammenlignbare.

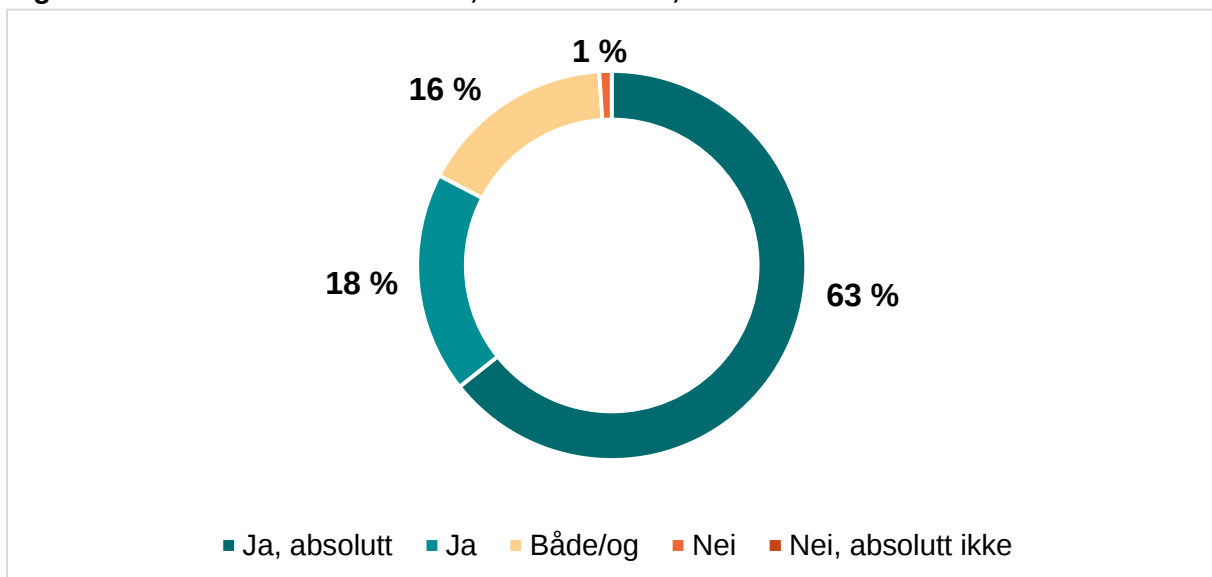
Figur 18. Hvilket kjønn har den som var sterkest pådriver? (Kun stilt til de hvor én av partene var én av partene var en sterkere pådriver (36 %))

Vi har tidligere sett at 3 av 4 vil anbefale andre å bli fosterforeldre, mens kun 7 % ikke vil anbefale andre å påta seg rollen, jf. figur 9. For å vurdere totalopplevelsen av å være fosterhjem er fosterforeldrene spurt om å vurdere som de synes det har vært «verdt det». 4 av 5 synes det er verdt det, mens kun 1 % svarer at det ikke er verdt det. 16 % svarer «både/og». Også dette er tilsvarende resultatene fra forrige gjennomføring.

Vi ser igjen at fosterhjem som ikke har egne barn er mer positive enn de som har egne barn. 78 % av den førstnevnte gruppen svarer «ja, absolutt», mens tilsvarende andel for de med egne barn er 60 %.

Figur 19. Det å være fosterfamilie, sett under ett, har det vært "verdt det"?

På et åpent spørsmål om tips til hvordan Bufdir kan få flere fosterforeldre spanner svarene mellom å gi økt anerkjennelse og kompensasjon for arbeidet, til forslag om mer formidling av positive erfaringer fra både fosterforeldre og fosterbarn. Flere beskriver ulike barrierer for samarbeid med barnevernet, og at frykten for dette kan være et hinder for økt rekruttering. Svarene uttrykker også at fosterforeldre har behov for mer informasjon om utfordringene det fører med seg å være et fosterhjem.

Et svar som gjentar seg er at fosterforeldre ønsker bedre vilkår, som pensjonspoeng. I tillegg går innspill som kurs, veiledning, oppfølging, avlastning, lønn og muligheten til å bli frikjøpt igjen. Flere trekker fram sammenhengen mellom at oppdraget er mer belastende enn de hadde forestilt seg, og behovet for økt kompensasjon.

Flere foreslår å få fram positive historier gjennom både sosiale og tradisjonelle medier. Noen tilbyr seg å reise rundt og fortelle om sin positive erfaring på seminarer eller gjennom kurs. Det er også en del respondenter som sier at de finner det vanskelig å anbefale andre å være fosterforeldre: De gir uttrykk for at det er meningsfullt å mestre tilknytningen til barnet samtidig som mangelfull oppfølging fra barnevernet bidrar i negativ retning.

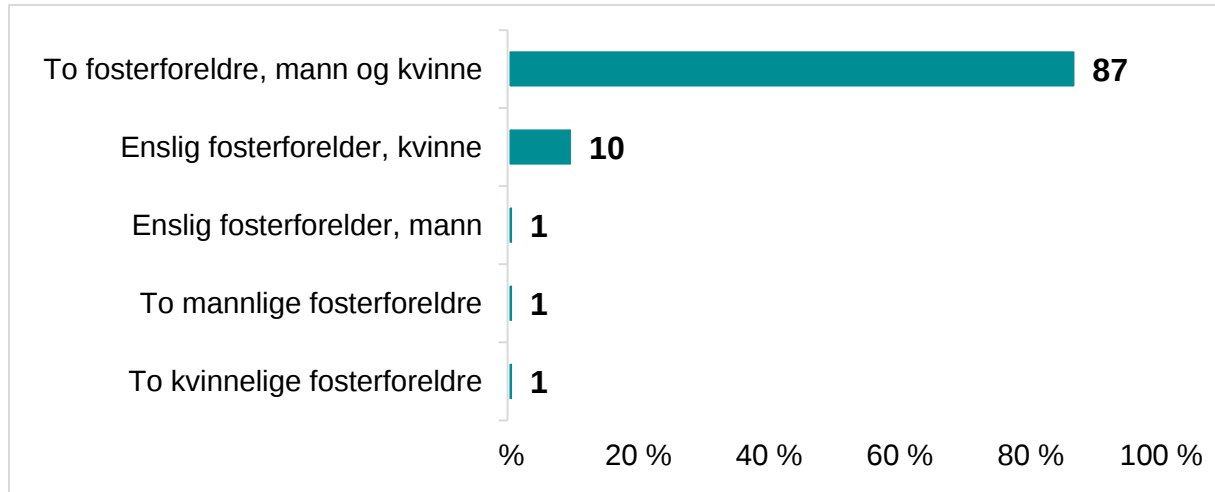
Figur 20. Har dere noen tips til oss om hvordan vi kan få flere fosterforeldre?

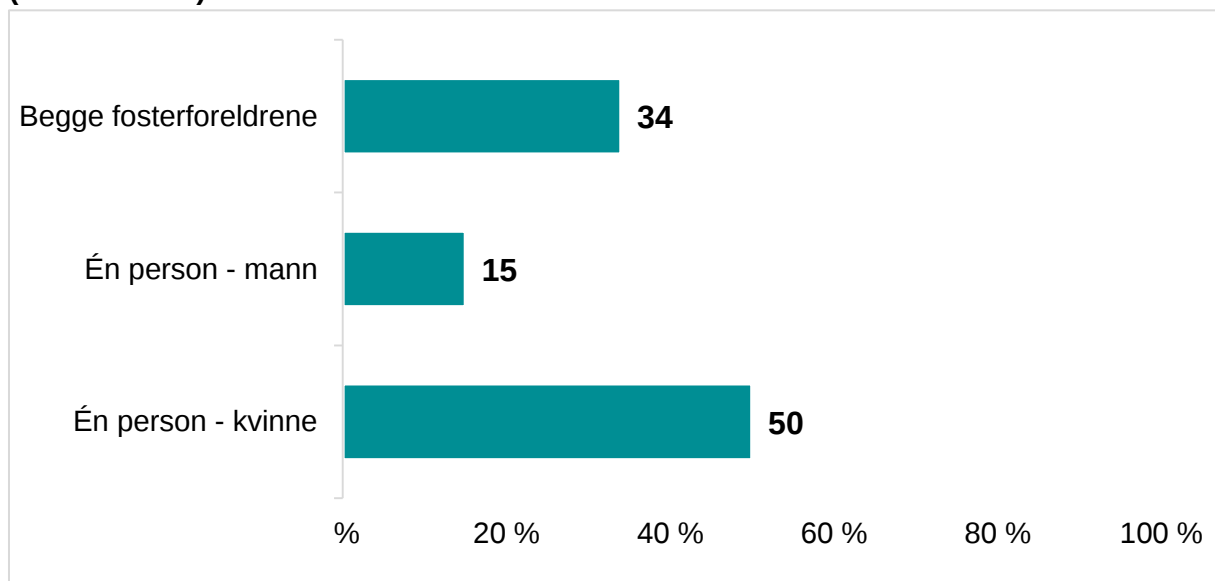
Oppsummert var det i de fleste fosterhjem en felles tanke å bli fosterforelder. Der den ene parten først fikk tanken om dette, var dette oftest kvinnen. Sett under ett vurderer de fleste (4 av 5) at å være fosterhjem er «verdt det». 3 av 4 vil anbefale andre å bli fosterforeldre, mens kun 7 % ikke vil anbefale andre å påta seg rollen. Gjennom undersøkelsen finner vi gjennomgående positive holdninger til og erfaringer med det å være fosterhjem, samtidig som mange er tydelig på at det er en krevende rolle.

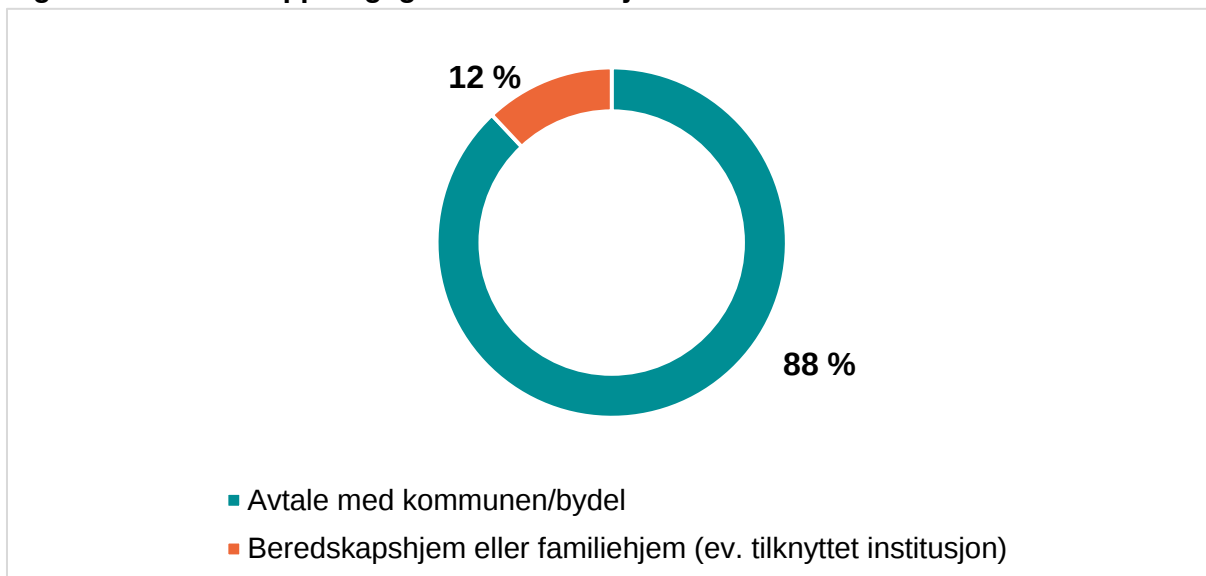
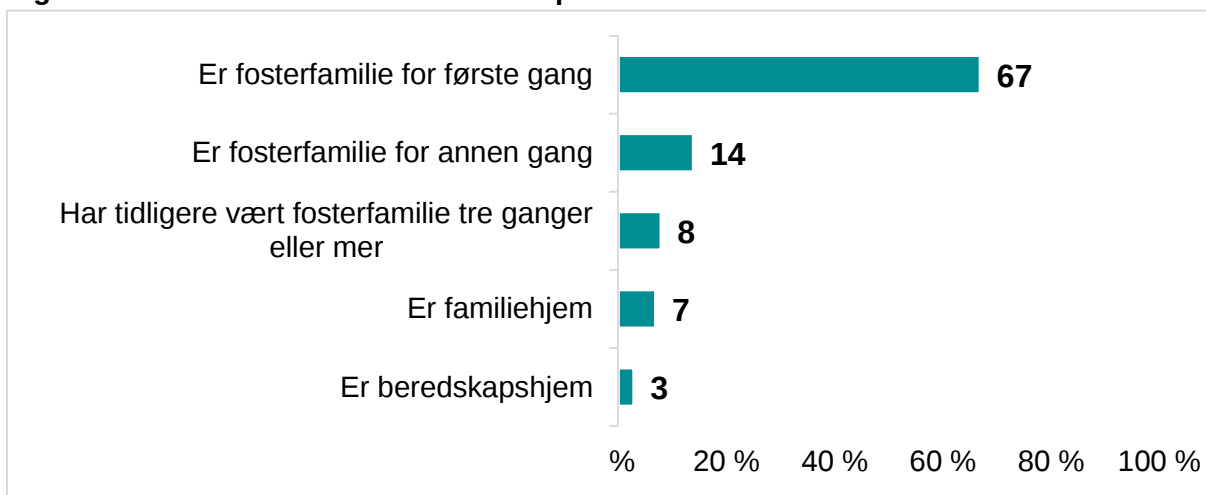
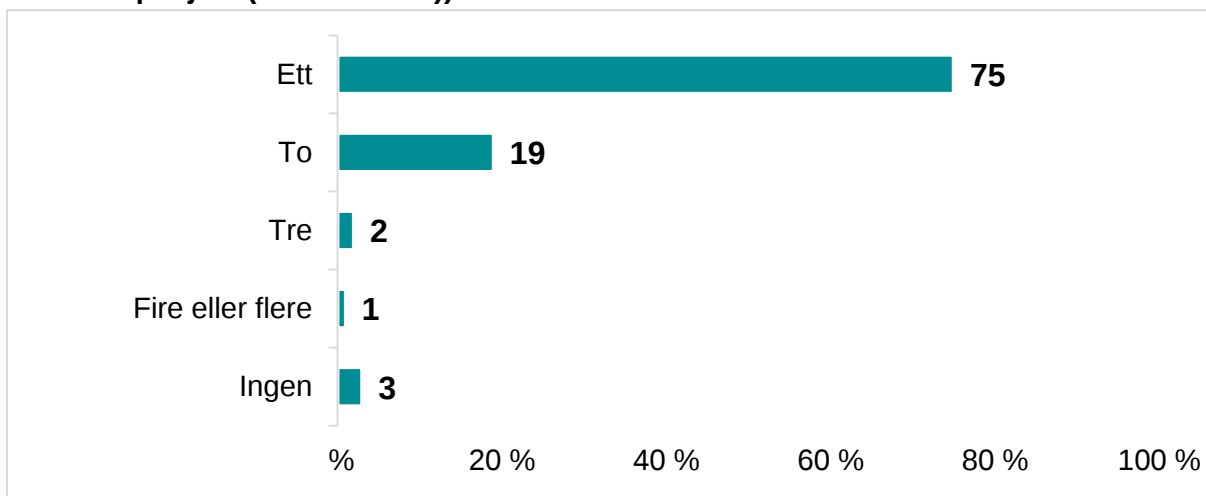
Vedlegg. Kjennetegn ved fosterhjemmene og respondentene i undersøkelsen

Figur V1. Består fosterhjemmet av..?

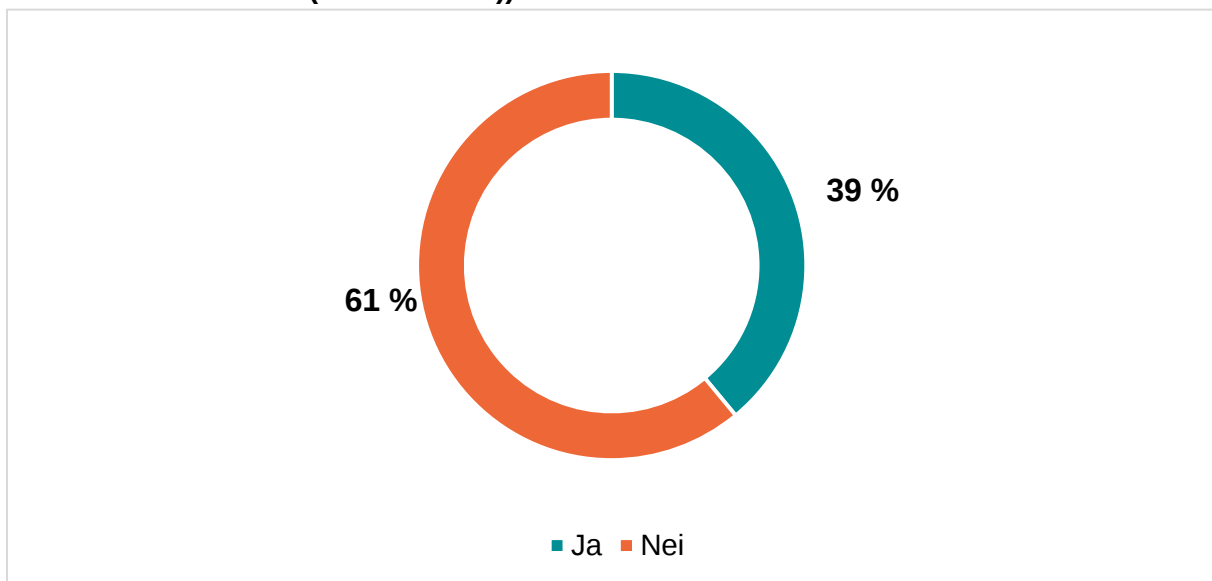

Figur V2. Registrer om skjemaet er fylt ut av en person eller av begge fosterforeldrene? (Kun stilt til de som hvor fosterhjemmet består av to fosterforeldre (89 % av total))

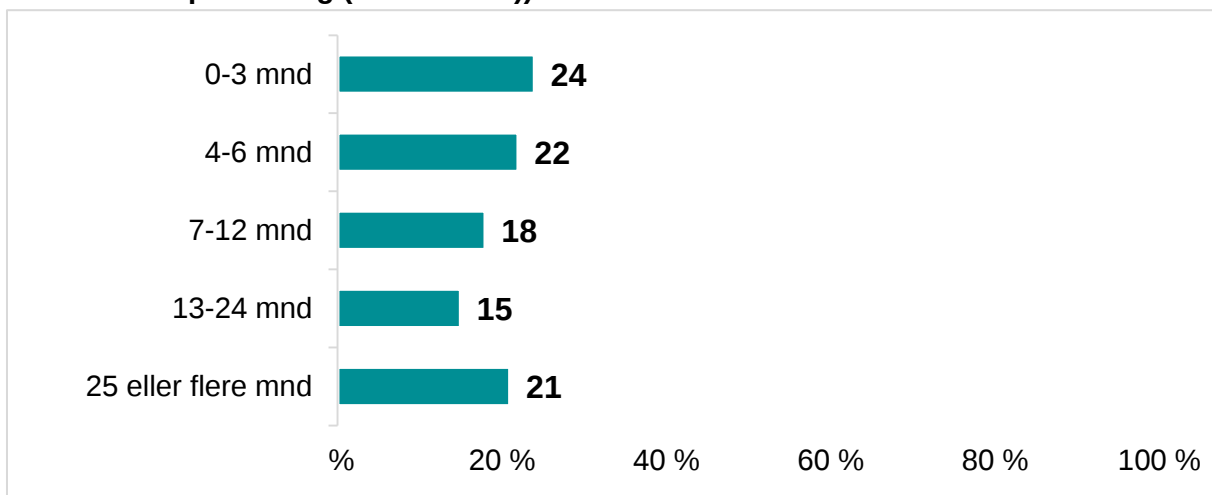

Figur V3. Hvem er oppdragsgiver for fosterhjemmet..**Figur V4. Hvilken beskrivelse nedenfor passer best for du/dere som fosterforeldre?****Figur V5. Hvor mange fosterbarn bor i husstanden nå? (Stilt til alle med unntak av beredskapshjem (97 % av total))**

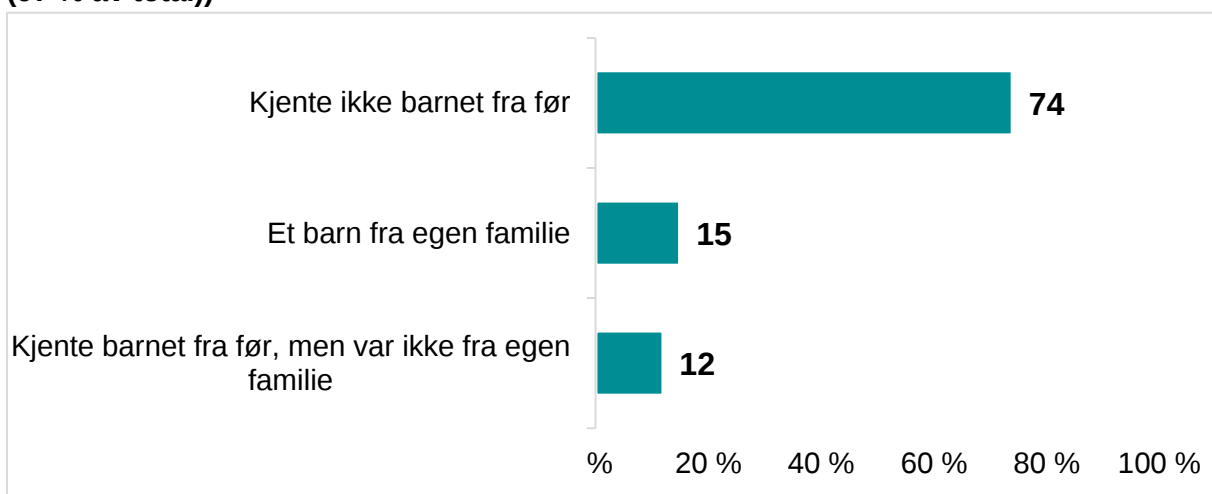
Figur V6. Trengte du/dere et opphold mellom hver plassering? (Kun stilt til de som har vært fosterfamilie før (23 % av total))

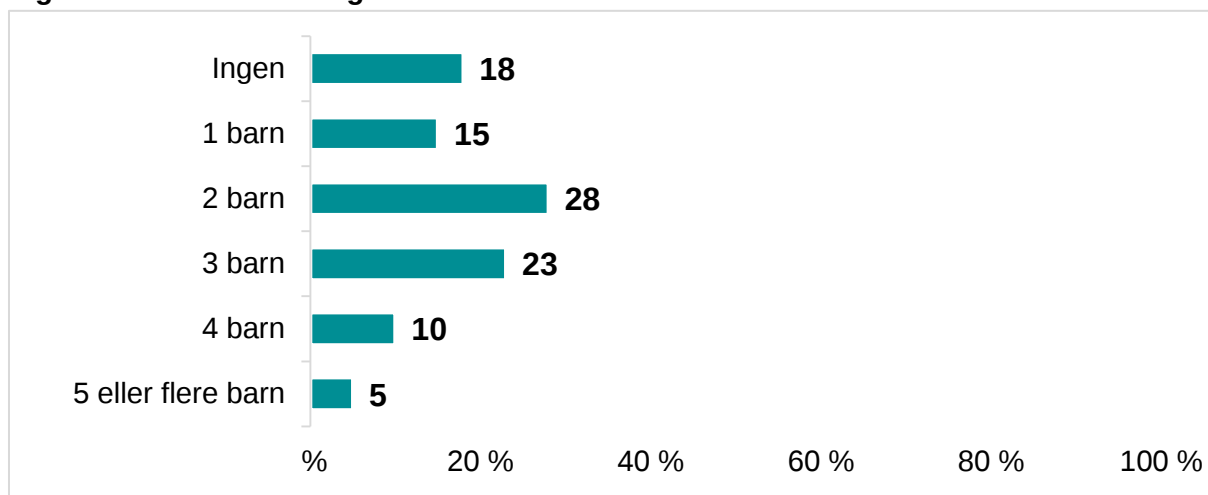
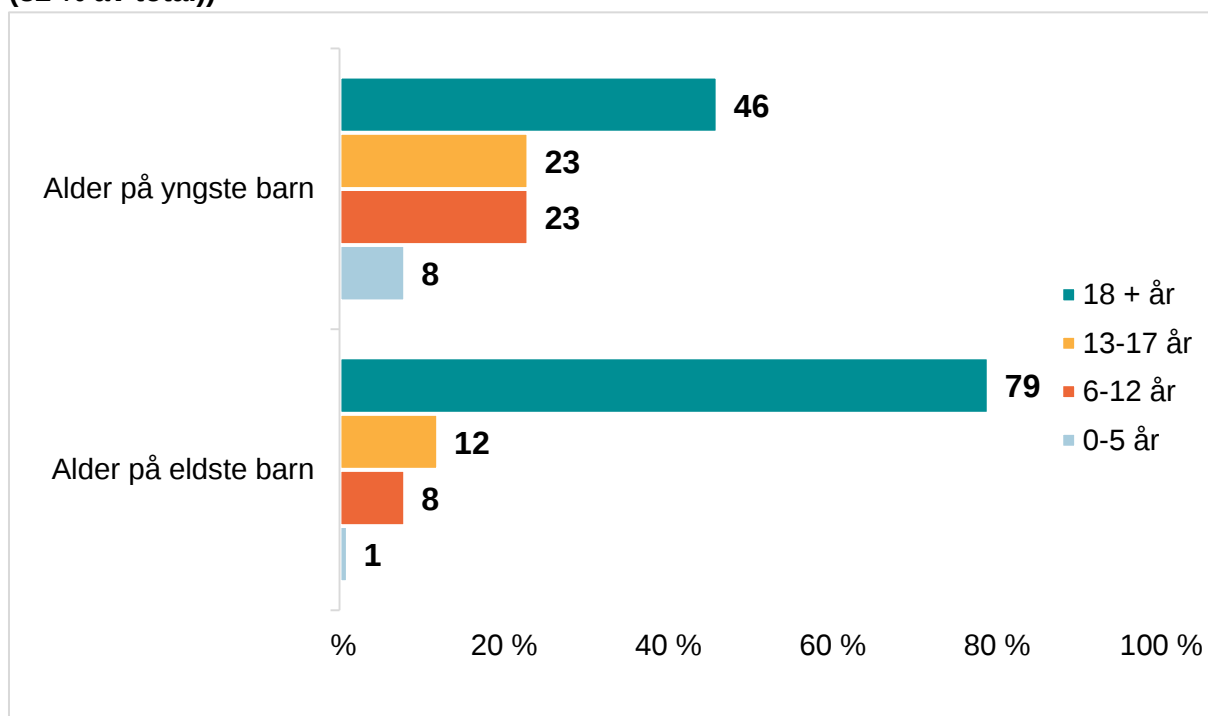

Figur V7 Hvor langt opphold var det behov for? (Kun stilt til de som trengte et opphold mellom hver plassering (9 % av total))

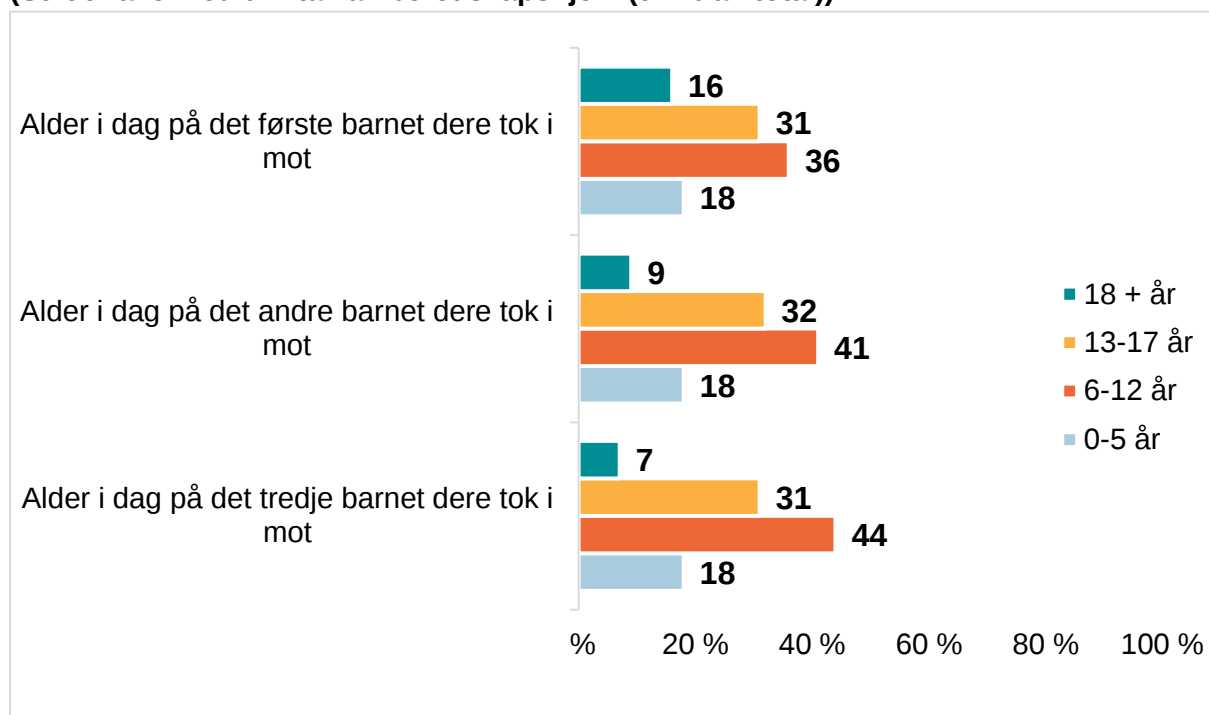

Figur V8. Er fosterbarnet /fosterbarna...? (Stilt til alle med unntak av beredskapshjem (97 % av total))

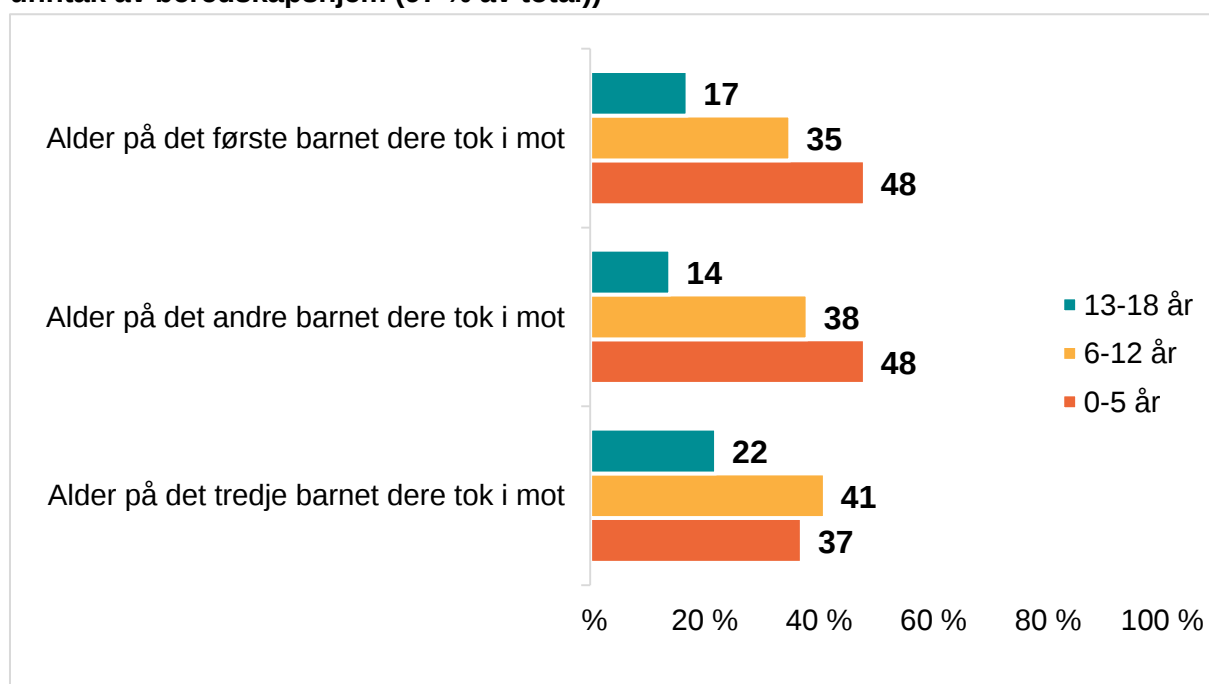

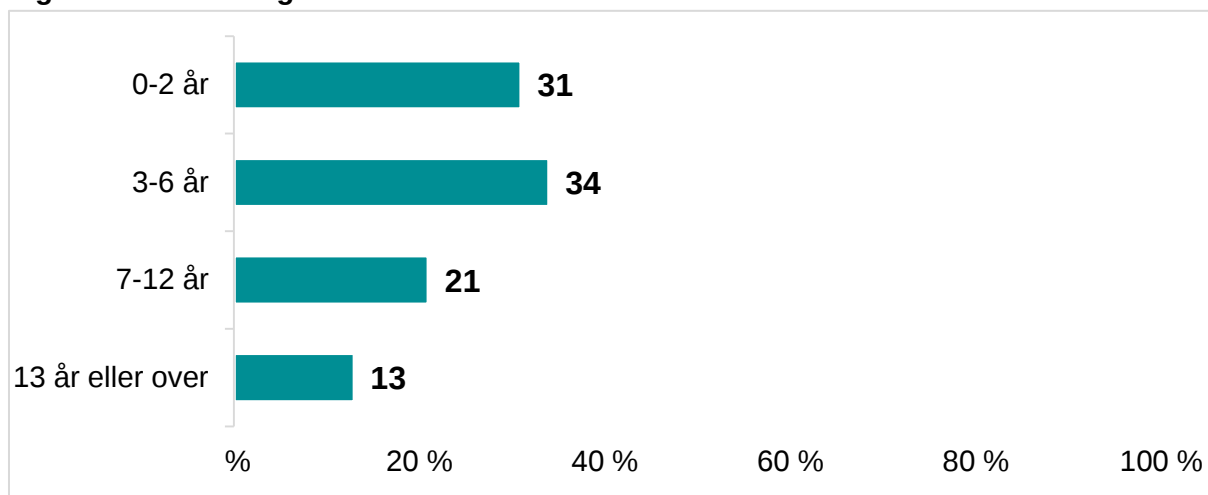
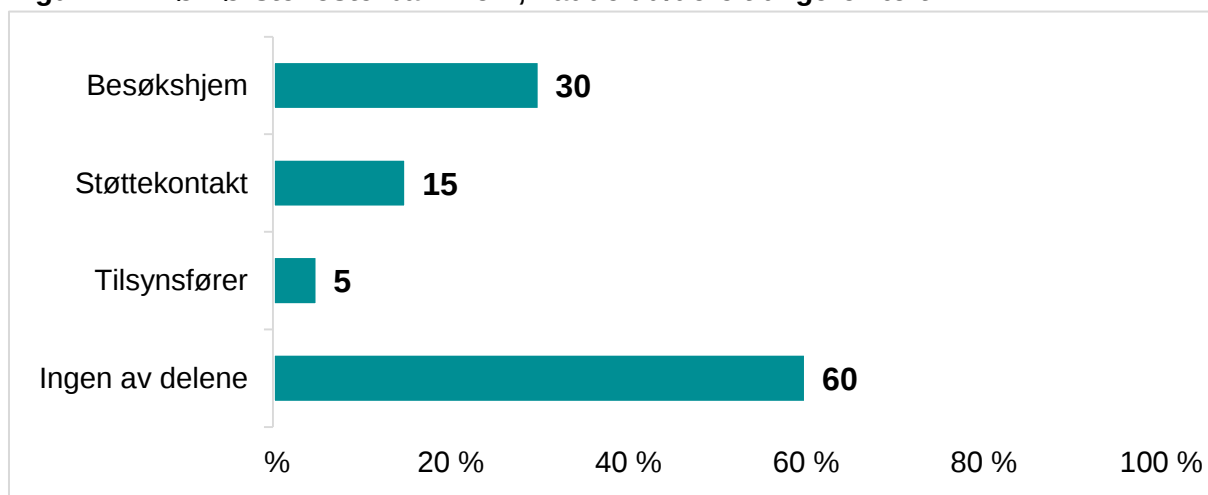
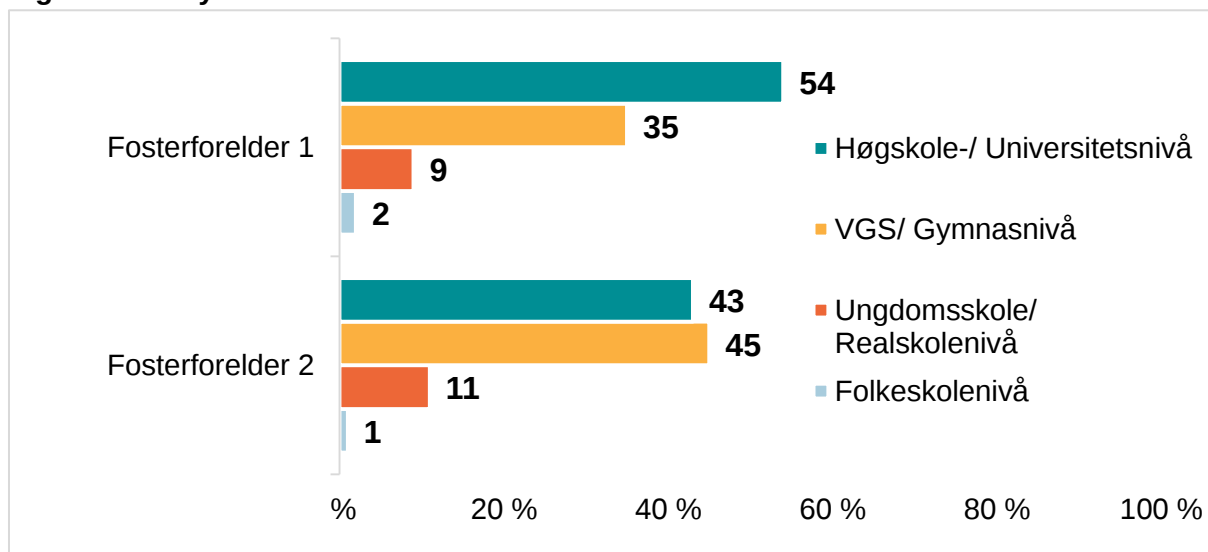
Figur V9. Har du / dere egne barn?**Figur V10. Hva er alderen til eventuelle egne barn? (Kun stilt til de som har egne barn (82 % av total))**

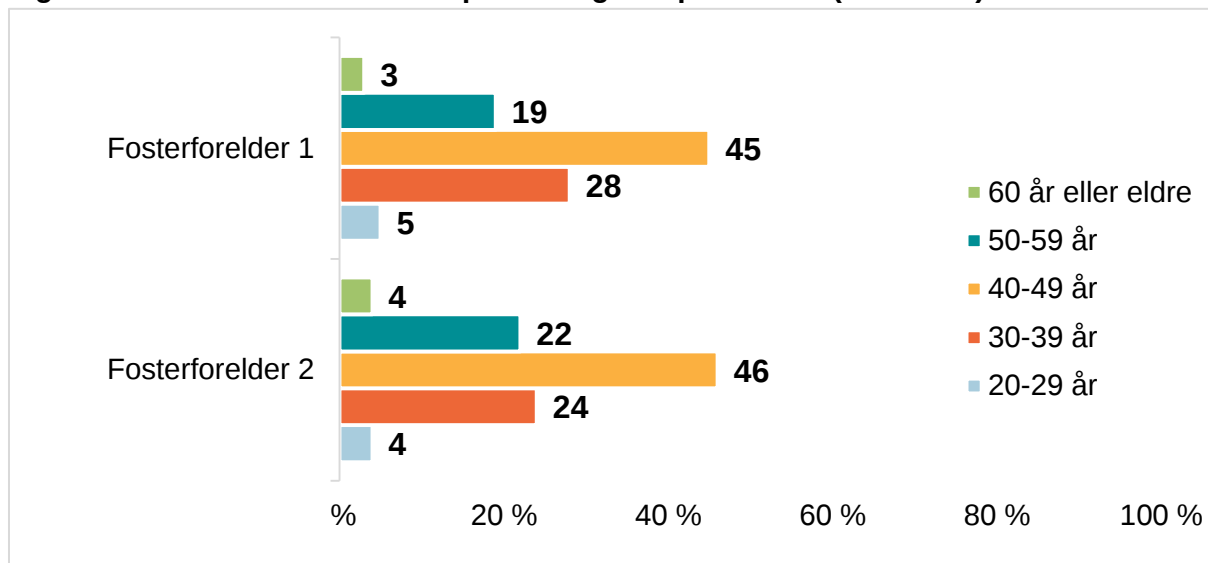
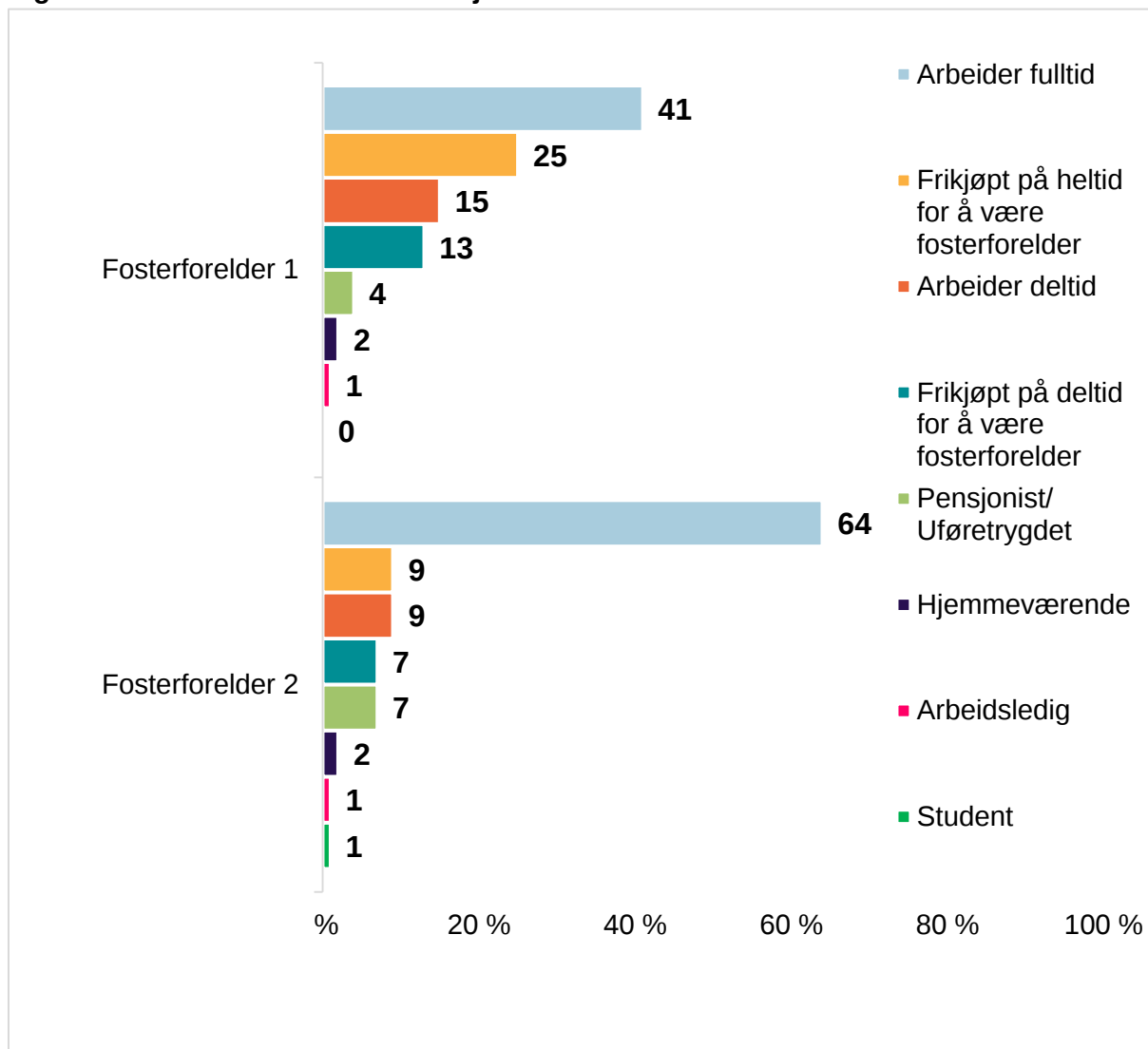
Figur V11. Hva er alderen til fosterbarnet / fosterbarna som bor i fosterhjemmet nå? (Stilt til alle med unntak av beredskapshjem (97 % av total))

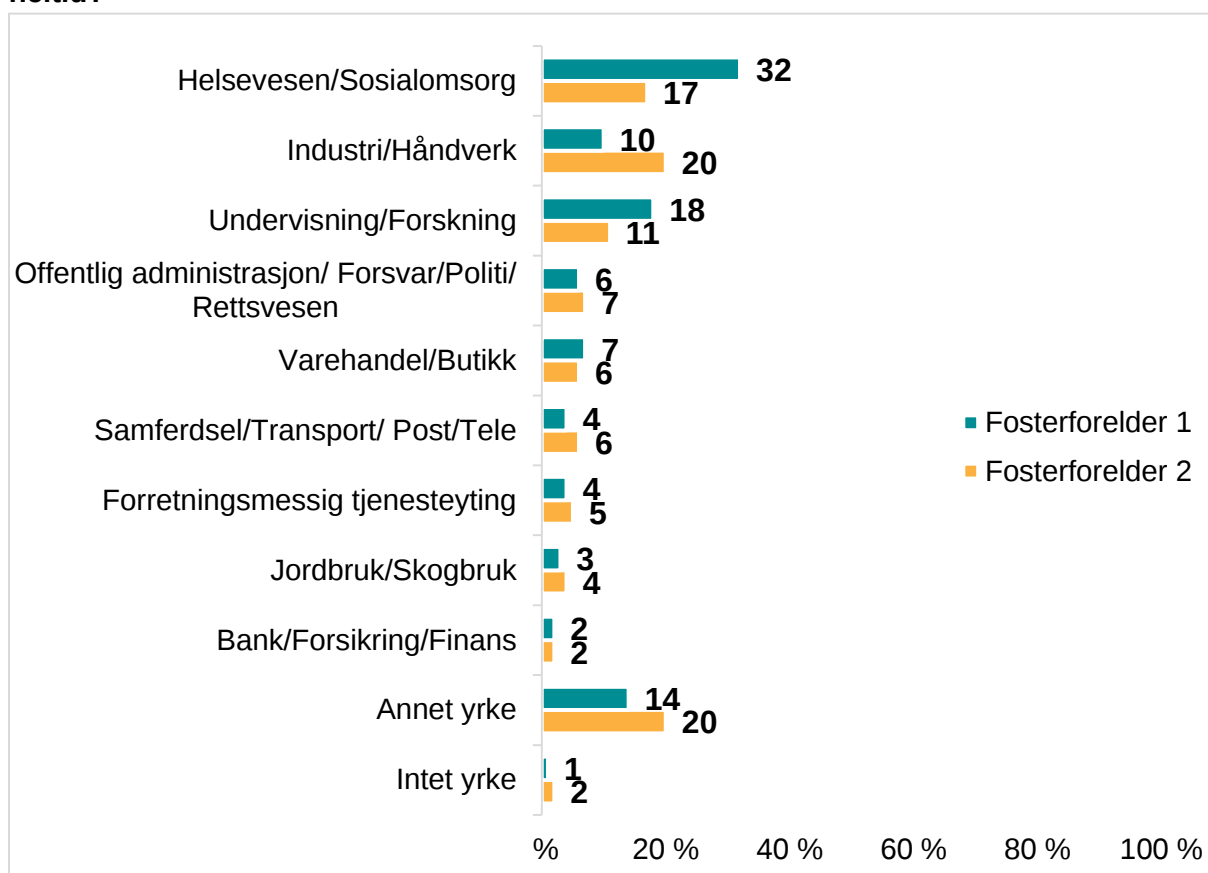
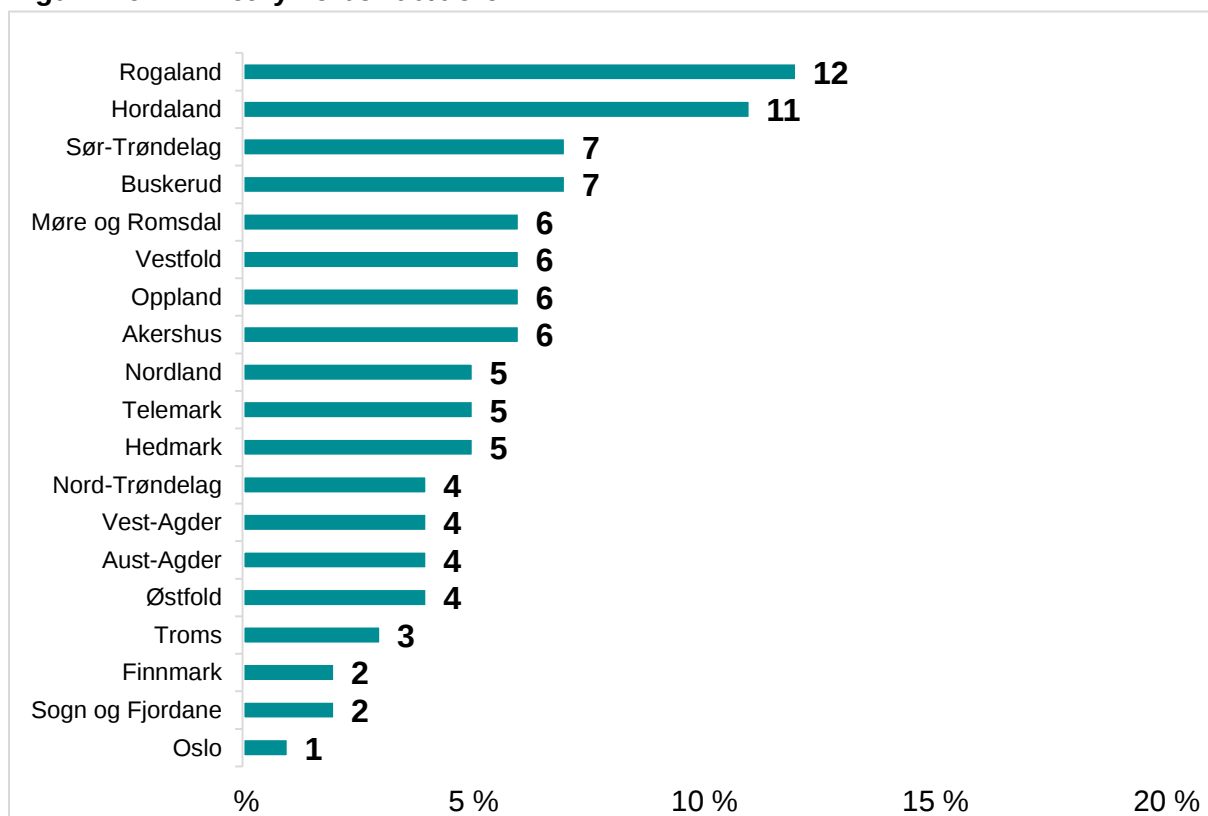

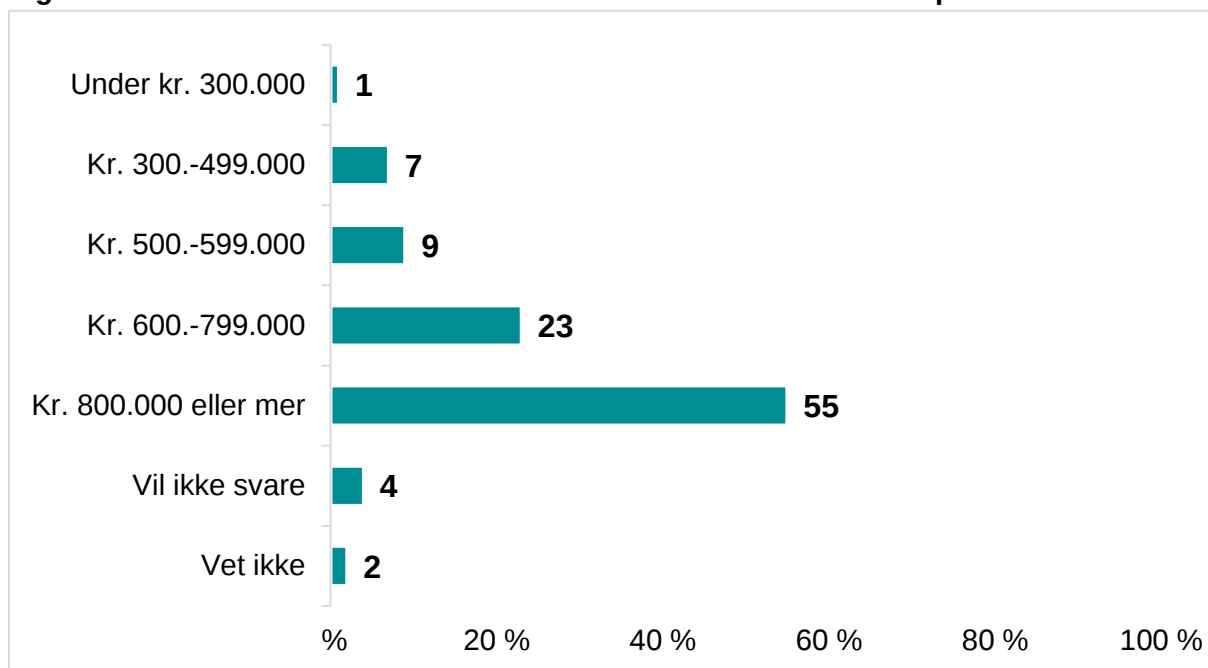
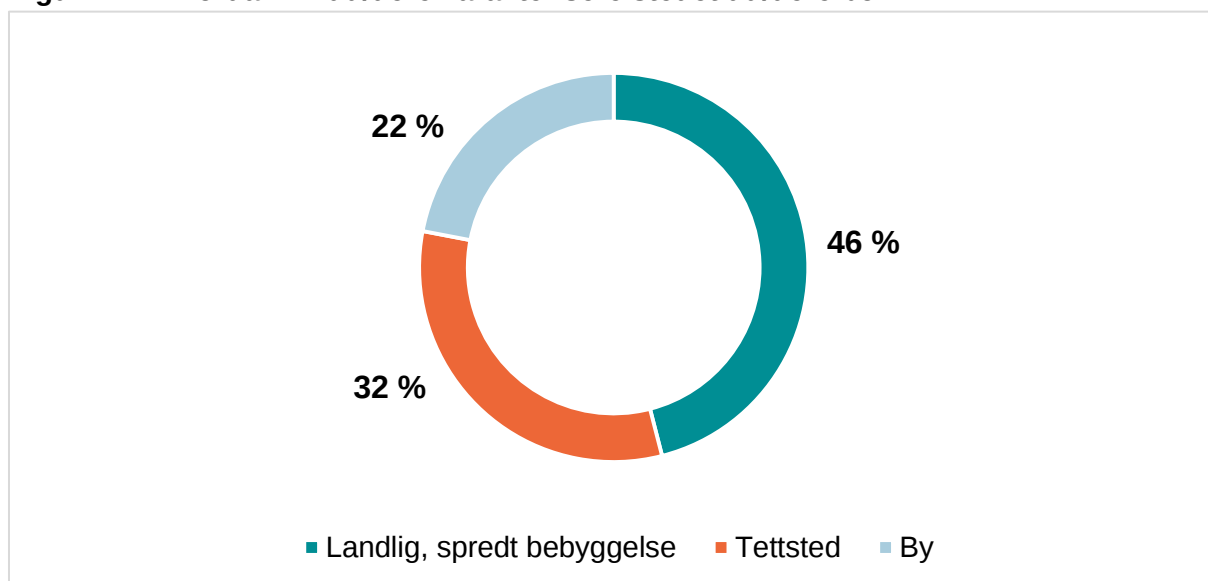
Figur V12. Hvor gammel var fosterbarnet da det flyttet hjem til dere? (Stilt til alle med unntak av beredskapshjem (97 % av total))

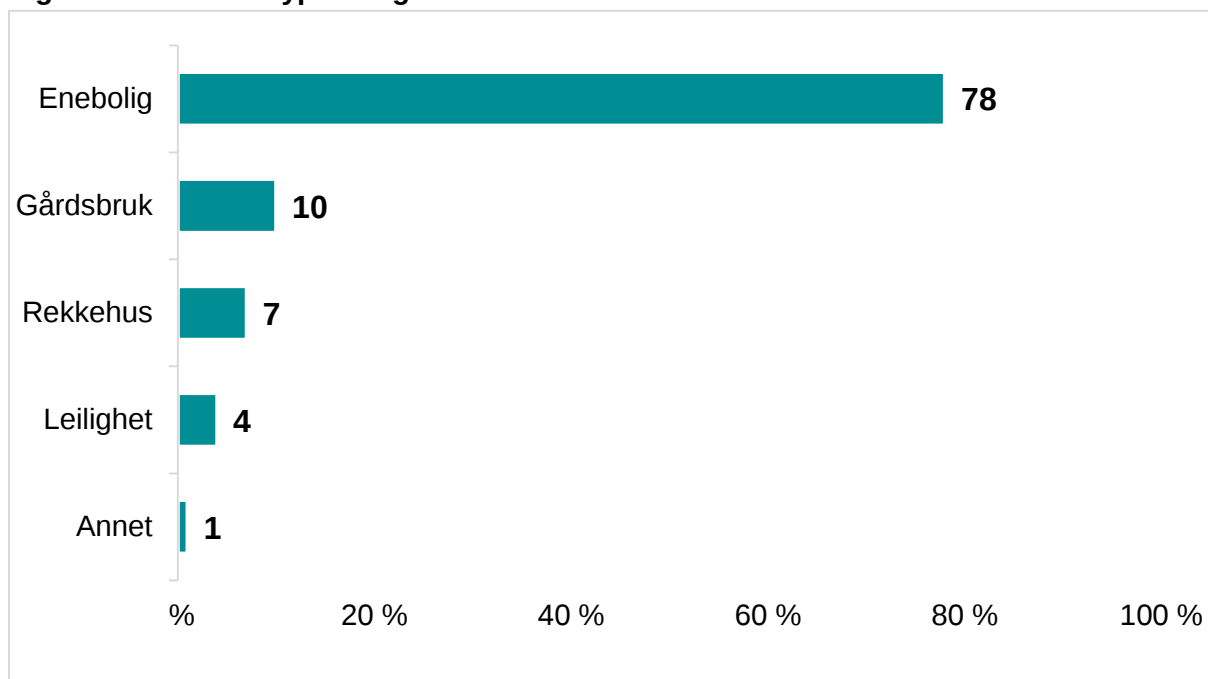
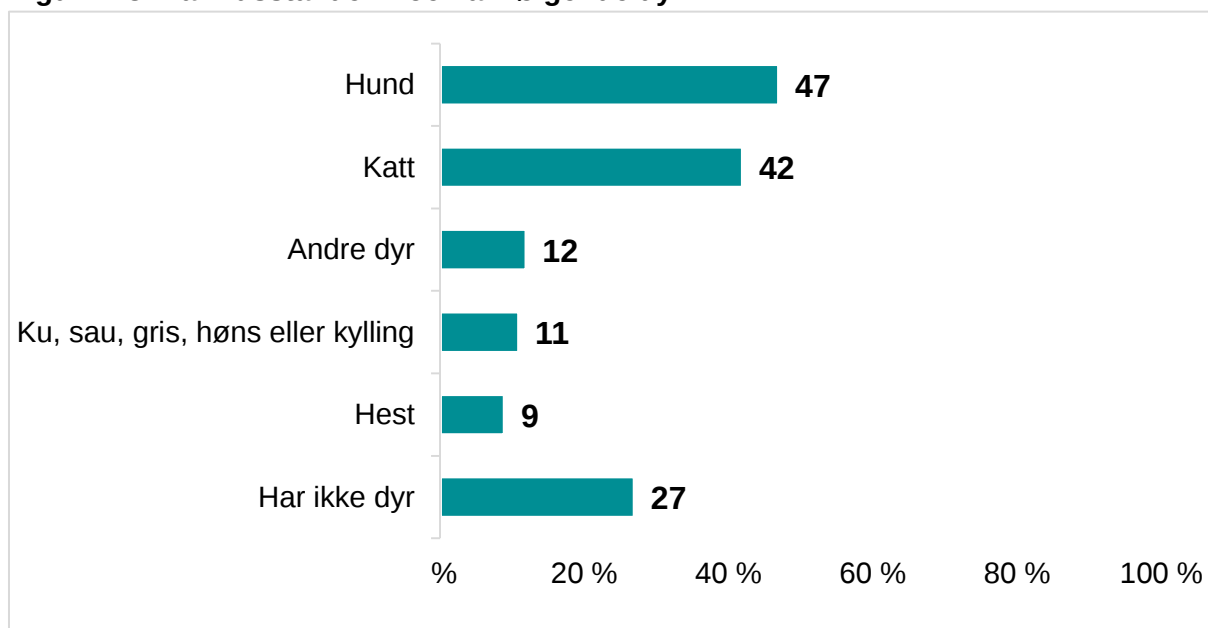

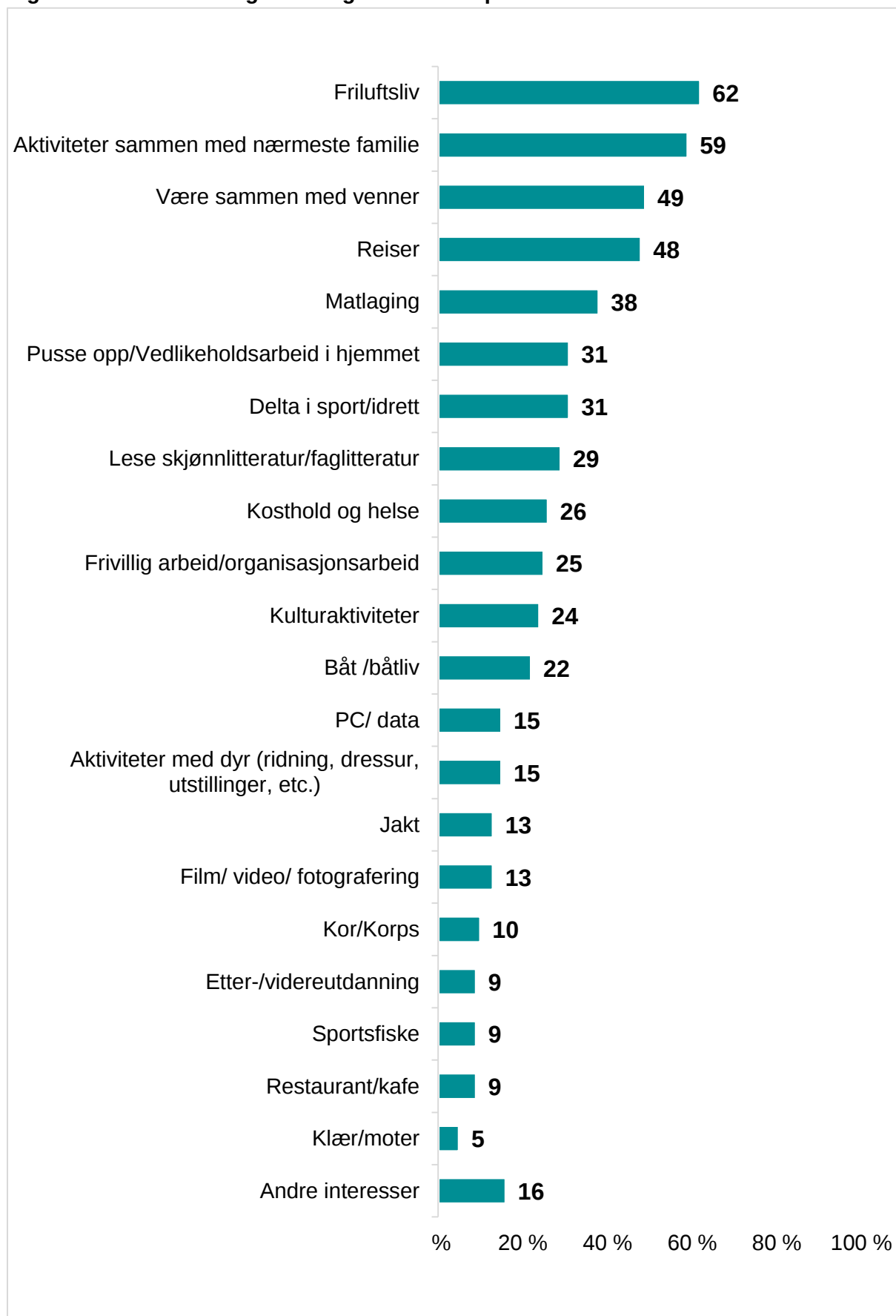
Figur V13. Hvor lenge har du / dere hatt fosterbarn?**Figur V14. Før første fosterbarn kom, hadde du/dere tidligere vært...?****Figur V15. Høyeste avsluttede utdanning**

Figur V16. Hva var din alder ved plasseringstidspunktet av (det første) fosterbarnet?**Figur V17. Hva er din arbeidssituasjon?**

Figur V18. Innen hvilken bransje arbeider du / arbeidet du før du ble fosterforelder på heltid?**Figur V19. Hvilket fylke bor du/dere i?**

Figur V20. Hva vil du anslå husstandens samlede brutto inntekt til pr. år?**Figur V21. Hvordan vil du/dere karakterisere stedet du/dere bor?**

Figur V22. Hvilken type bolig bor du/dere i?**Figur V23. Har husstanden noen av følgende dyr?**

Figur V24. Hvilke av følgende ting er du/dere spesielt interessert i.

Figur V25. Hvis du tenker på en vanlig uke, hvilke av følgende ting gjør du/dere mer enn 2 ganger?

